

מיד' שנה בשנה הוא נעשה יותר חי, יותר חזק ויותר פעיל

...רחמנא ליצלן לומר, שהיות ועברו כך וכך שנים, לכן נהיה בזה איזה שינוי, הברל – אדרבה: בכל שנה מתוסף בהתקשרות וחיבור של כל אחד מאתנו לנשיא דורנו, לבעל הגאולה;

בכל שנה, ובפרט כאשר מגיע יום הגאולה, מחליטים לפעול ביתר להבה ("מיט נאך מער פייער") בתקנותיו ובלימוד תורתו ובקיום שליחותיו,

שאז מתחזק יותר, אפילו לגבי המידה שבה היה ה"זרעו בחיים" לפני שנה, שכבר אז היה "הוא בחיים" – הרי הוא נהיה יותר חי כאן ממש, ויותר "שטורעמדיקער" כאן ממש,

ובמילא ה"ז מתקשר, גם לספריו, לכתביו, לכל חפציו – לספרים שמאיזה סיבה שתהיה לא למד בהם בעצמו, אלא רק הסתכל בהם, אבל זה היה רכושו בפשטות, ולכן זה נשאר רכושו עד סוף כל הדורות!

ואדרבה: כאשר עוברים שלוש וחמש שנה, הרי רחמנא ליצלן לומר, שכבר שלוש וחמש שנה שאינו נמצא ("אז ער איז נישטא") – אלא ההיפך הגמור: זה שקר גמור! ההיפך הוא האמת וה"אמת לאמיתתו", שכבר שלוש וחמש שנה שמידי שנה בשנה הוא נעשה יותר חי ויותר חזק ויותר פעיל בינינו ובתוכנו ("ווערט ער נאך מער לעבעדיקער און נאך מער שטארקער און נאך מער אקטיוו צווישן אונז און ביי אונז"), ועל ידינו – בכל יהודי ובכל היהודים, עד לכל העולם!

משיחת אור לט"ו תמוז תשמ"ה

תורה

שיחות, אגרות ויומנים
בענינא דיומא

גליון נג (עט)
יום ההילולא ג' תמוז

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
צוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' קרח, ה'תשע"ה
מאה ושלש-עשרה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא לאור עלידי

והתלמידים השלוחים
ישיבות תומכי תמימים ליובאוויטש באה"ק

להקדשות ולהצטרפות לרשימת תפוצה:
BeitChayeinu@gmail.com

אין לחשוב שעניין זה הי' לפני עשרים ואחת שנים וכעת לא נותר מזה ב"א רק תוצאות ותוצאי-תוצאות, אלא יש לדעת ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"

העניין הנידון בביאור דברי רש"י "מכאן רמז לתחיית המתים מן התורה" קשור עם יום ההילולא, עניין היִצְרִיט [שזה גם אחד מהטעמים שהחלט לדבר על רש"י זה דוקא, כיון שיש לו שייכות מיוחדת ליום ההילולא].

בנוגע להילולא של נשיא דורנו, אין לחשוב שעניין זה הי' לפני עשרים ואחת שנים וכעת לא נותר מזה כ"א רק תוצאות ותוצאי-תוצאות, אלא יש לדעת שעניין זה הוא כפי שאומרת הגמ' (תענית ה, ב) בנוגע ליעקב אבינו ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

עניין זה הובא בגמ' (תענית ה, ב) במענה על קושיא עצומה: איך אפשר לומר על יעקב אבינו שהוא "לא מת" בשעה ש"ספרו ספדניא וחנטו חנטיא"? – ועכ"ז מתרצת הגמ' ש"מה זרעו בחיים (כשרק זרעו בחיים) אף הוא בחיים".

ואת הקושיא שנותרה סו"ס "וכי בכדי ספרו ספדניא וחנטו חנטיא", ניתן לבאר ע"פ מ"ש באגה"ק (סי' כז), באגרת התנחומין, ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים שהם אמונה ויראה ואהבה, כי באמונה כתיב וצדיק באמונתו יחי' וכו', ואין הכוונה כפי שנראה לבאר בפשטות, שאצל צדיק העיקר הוא רוחניות, ענייני תומ"צ, שלכן נקראים חיי הצדיק חיים רוחניים, דא"כ מה החידוש בעניין זה אצל צדיק לגבי כל בני", כיון שאצל כל יהודי הרוחניות היא העיקר והגשמיות היא טפל, ורוחניות זה יותר חיים מאשר גשמיות.

– כידוע הסיפור שכ"ק אדמו"ר מהר"ש קרא לגוי ושאלו בשביל מה הוא אוכל, ויענהו הגוי, שהוא אוכל בשביל שיהי' לו כח לעבוד, והוא עובד בשביל שהוא יוכל לחיות, וכששאלוהו לצורך מה הוא צריך לחיות, ענה, בשביל לאכול ולשתות. ואח"כ קרא כ"ק אדמו"ר המהר"ש ליהודי ושאלו לצורך מה הוא חי, ויען בעודו נאנח, בשביל לעבוד את הקב"ה –

אלא החידוש בחיי הצדיק שמבאר אדה"ז הוא שגם חיי הברשיים של הצדיק הם רוחניים, שהבשר עצמו הוא רוחניות, ולכן אומרת הגמ' ש"יעקב אבינו לא מת", כיון שזה ש"ספרו ספדניא וחנטו חנטיא" הי' אכן בבשר הגשמי, אבל היות שבשרו הגשמי נהי' רוחני, על כן אומרים ש"לא מת".

וזה מה שמבהיר רש"י בכותבו בנוגע ל"אז ישיר משה" – "מכאן רמז לתחיית המתים מן התורה", כיון שזהו עניינו של משה רבינו, תחיית המתים, שגם בשרו עדיין חי, כיון שגם הוא נכלל בחיים הרוחניים.

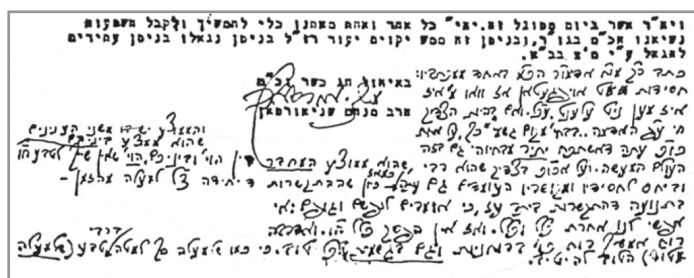
...ענין זה הוא לא רק אצל משה רבינו, אלא חידושו של רש"י הוא ש"וכן כולם", שגם "אז ישיר ישראל" זה רמז לתחיית המתים, אף בהיותם למטה ממדרגת משה רבינו, עכ"ז בשעה ש"אז ישיר ישראל", הרי גם זה רמז לתחיית המתים, כיון שמשה רבינו מביא את הכח לעניין זה לכל בני"ש שאצל כולם יהי' העניין של תחיית המתים.

אך מאיפה מגיע עניין זה ממשה רבינו לכל בני"ש? לזה נצרכים לממוצע של "אז ידבר יהושע", ש"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע", כיון שממשה שהי' "פני חמה" אין עניין זה יכול להגיע לכל בני"ש, ע"כ צריך עניין זה להגיע ע"י יהושע, שהי' "משרת משה מבחוריו", ועליו נאמר "ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימוש מתוך האוהל", הוא אינו "פני חמה" אלא "פני לבנה", וע"י "פני לבנה" יכול העניין להגיע לכל יהודי, כפי שמבאר אדה"ז באגה"ק "כמו שמש המאיר לכוכבים וכו' מתפשטת הארתו וכו' לשרים רבוא נשמות כמו שמש המאיר מתחת לארץ לשרים רבוא כוכבים".

כל זה אבל הוא בכוחו של משה, כפי שמובא במכילתא (שזהו ספר בנגלה) על הפסוק "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" – שמתי יכול להיות העניין של "ויאמינו בהוי" בשלימות, דוקא בשעה שיש "ויאמינו במשה עבדו". וכך הוא גם בנוגע ל"אתפשטותי" דמשה בכל דרא ודרא, עד לדורנו – בעל יום ההילולא, שהוא נותן את הכח לכאור"א שיוכל להיות העניין של תחיית המתים, כידוע האמרה על מ"ש "זוטי דאית בכו מחי' מתים", ש"מאן דנפיל מדרגי איקרי' מית".

עד שבאים לתחיית המתים שתהי' לעת"ל, ה"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא, בעל ההילולא, בתוכם, ואז יהי' "והי' למלך על כל הארץ וגו'".

חסידי ומקושריו העומדים גם עתה בתנועה דהתקשרות ביתר עז כי אומרים לנפשם וגופם: אי אפשר לנו אחרת כלל!

ממוצע המחבר בין הוי' וביניכם. הוי' שאין שייך לטבע ח"ו והממוצע יש בו משני העניינים שהוא ממוצע ביניהם.

וביחס לחסידי ומקושריו העומדים גם עתה כמאז – כיון שההתקשרות דיחידה צ"ל למעלה מהזמן – בתנועה דהתקשרות ביתר עז, כי אומרים לנפשם וגופם: אי אפשר לנו אחרת כלל וכלל. ואז אין הפסק כלל ח"ו. ואדרבה רוח אמשך רוח כו' ברוחניות וגם בגשמיות ולכל טוב. כי כמו שלמעלה כך למטה ברבי טבע (שלמעלה מטוב) הטוב להיטיב.

מעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשנ"ה

בג' תמוז דשנה ההיא לא ידעו עדיין שהציאה מבית-האסורים היא התחלת הגאולה, שהרי לאחר היציאה מבית-האסורים הוכרח לעזוב את מקומו ולנסוע לעיר גלות, וא"כ, עדיין לא ידעו אם השינוי מבית-האסורים לגלות פירושו התחלה של גאולה, או שזוהי התחלת העונש דגלות.

אבל אעפ"כ, כלפי שמיא גליא שהציאה מבית-האסורים היא התחלת הגאולה, כפי שדבר זה בא לידי ביטוי בהמשך השתלשלות המאורעות – שחרור וגאולה גם מעונש הגלות בי"ב-ג' תמוז, ולאחרי כן – גאולה מבית-האסורים הכללי דמדינה ההיא, שאז נתאפשרה עבודתו של בעל הגאולה בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה ביתר שאת וביתר עז.

ולכן, לאחר שנתברר הדבר – מובן, שכל עניני הגאולה דייב"ג תמוז כפי שחזורים ונשנים מדי שנה בשנה, התחלתה – בג' תמוז, שאז היתה התחלת הגאולה.

תיכף ומיד נכנס ומביט על כל אחד מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו

בעמדנו בשבת מברכים חודש שבט, כולל ובמיוחד העשירי בשבט – צריך כאו"א לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו, ובפרט בהביטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל" שבכאו"א – מציאותו וכל עניינו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור – משה רבינו שבדור, גואל ראשון הוא גואל אחרון – שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר") ומביט על כאו"א מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתינו.

נעצמו וראו

ש"פ קרח ה'תשס"ה

במכתבו לחגיגה הראשונה דיי"ב-י"ג תמוז – לשנה הבאה – כותב בעל הגאולה: "לא אותי בלבד גאל הקב"ה ביי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", וממשיך: "ראוי הוא לקבעו ליום התנועות והתעוררות לחיזוק התורה והיהדות כו".

ומובן, שבבוא ימי הגאולה יי"ב-י"ג תמוז בכל שנה ושנה – יש להוסיף ולהתחזק בכל ענינים אלו ביתר שאת וביתר עוז, בהתאם לציווי והוראת חז"ל: "מעלין בקודש".

והנה, מכיון שהתחלת הגאולה היתה בג' תמוז – הרי מובן, שאין להמתין עד יי"ב-י"ג תמוז, אלא יש להתחיל לעסוק בכל עניני העבודה דימי הגאולה כבר בג' תמוז.

אל השעה ההיא איחל ואל הרגע ההוא אצפה

תקותי זאת כי ממרום יבוא וידפוק על לב התלמידים להתעוררה באותו הכח הנעלם והטמיר אשר האציל עליהם ועלי ואשר נטע בתוכינו נשיא ישראל היושב בסתר עליון, זי"ע, היא תמכני, אל השעה ההיא איחל, ואל הרגע ההוא אצפה בעת ההיא אשוב אד[נ]מ, בה אראה פני איש האלקים עטרת תפארת נשמתו רוחו ונפשו, והיום ההוא יהי חגי, ביום ההוא נראה כי אבינו חי הוא אתנו הוא.

ממכתב אדמו"ר הריי"צ נ"ע, אג"ק ח"י עמ' תכד

הרבי מנהיג את העולם כולו ואנ"ש בפרט וביתר שאת ויתר עוז אלו שהכירו את הרבי יודעים שהרבי לא יעזוב את החסידים שלו...

הכח שממשיך הרבי ע"י תורת החסידות – נמשך וניתן לנו גם עכשיו, ללא שינוי מצדו, וגם אצלנו לא נעשה שינוי שנחשוב שהרבי לא נמצא אתנו, ח"ו,

– אלה שהכירו את הרבי במשך שלושים שנות נשיאותו, יודעים, שהרבי לא יעזוב את החסידים שלו שישארו לבדם בשבת פרשת זכור, למשל, כשצריכים להלחם בעמלק...

השינוי היחידי שנעשה אצלנו, הוא, שבעבר הי' יכול משהו לחשוב שבהכנסו לרבי יכול לספר הדברים שברצונו לספר ולהעלים הדברים שברצונו להעלים מהרבי, אבל עכשיו, ברור לכל שהרבי יודע גם הדברים שנמצאים אצלנו בהעלם, שכן, בעבר הי' הרבי מלוכש בגוף גשמי, משא"כ עתה, בהיותו למעלה מהגבלות הגוף הגשמי, וכולו רוחניות.

ולאידך, כיון ש"צדיקא דאפתטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיהו", "שגם בזה העולם המעשה אשתכח יתיר" – בודאי שהרבי מנהיג את העולם כולו, ואנ"ש בפרט, ומעורר רחמים רבים וכו', כמו שהי' עד עתה, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

וכשם שעד עתה הי' מונח ("אָפּגעלייגט") אצל כאו"א מאתנו שהרבי יוליכנו לקראת משיח צדקנו – צריך להיות מונח כן גם עתה. והמאורע שאירע כו' – אינו אלא לעיני בשר שלנו, ואינו אלא נסיון בלבד (א' הנסיונות דחבלי משיח שצריכים להיות קודם ביאת גואל צדק), שכל ענינו הוא שמעלים ומסתיר על האמת,

– אלא שעדיין צריך ביאור והסבר על כך שע"פ תורה צריך לומר עתה קדיש וכו' –

וכוונת הנסיון היא בשביל ההתגברות והעמידה בנסיון, שע"ז דוחים ומבטלים ההעלם וההסתור ותתגלה האמת (כמבואר בדרושי חסידות),

ולכן, ע"י חיזוק ההתקשרות בלימוד תורתו וקיום הוראותיו (הן ההוראות לרבים, והן ובפרט ההוראות שנאמרו פנים אל פנים ביחידות) בפועל ממש, נזכה תיכף (כיון שנמצאים בעקבתא דמשיחא) "זעהן זיך מיטן רבי"ן בעיני בשר, והרבי יוליכנו אל הגאולה.

משיחת ש"פ תרומה ה'שי"ת

בטח זוכר ידידי שי' אותם הימים הבהירים שזכה לראות את הוד כ"ק אמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע הזכרונות הקדושים הללו מחייבים את התמימים ואת כל אחד ואחד מאנ"ש ה' עליהם יחיו בחובת נפש, שלשה דברים

לפנינו מכתב מאת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע לחסיד ר' גרשון חן ע"ה, בו מעורר אודות ההכרח והחשיבות שישמרו אנ"ש את "הימים הבהירים" - ימים בהם ראו את כ"ק האדמו"ר - על ידי ציור, סיפור וכתבה.

אגרת זו נדפסה באג"ק כ"ק אדמו"ר הריי"צ ח"ה ע' צו, וצילומה עם הגהות כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע מתפרסמים כאן בפרסום ראשון.

הוספות כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע באו

במודגש.

ב"ה, כ"ו סיון, ת"ש

ניארק

ידידי הרה"ג וו"ח אי"א מוה"ר גרשון

שי' חן

שלום וברכה!

...

בטח זוכר ידידי שי' אותם הימים הבהירים שזכה לראות את הוד כ"ק אמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע ולשמע דא"ח, שיחות הקדש בזמני ההתועדות, זכה להיות ביחידות, זכה להתברך ברכה כוללת ויוהכ"פ, ובברכה פרטית ביחידות. ויתן האלקים אשר דברי צדיקים וברכותיהם החיים וקיימים לעד ולנצח נצחים יתקיימו בו ובבני ביתו יחיו בגשמיות וברוחניות.

הזכרונות הקדושים הללו מחייבים את התמימים ואת כל אחד ואחד מאנ"ש ה' עליהם יחיו בחובת נפש, שלשה דברים.

יוסף יצחק שניאורסאהן
ליובאוויטש

RABBI I. SCHNEERSOHN
OF LUBAWITZ
c/o RABBI JACOBSON
494 STONE AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

ב"ה, כ"ו סיון, ת"ש
ניארק.

ידידי הרה"ג וו"ח אי"א מוה"ר גרשון שי' חן.
שלום וברכה!

בטח זוכר ידידי שי' אותם הימים הבהירים שזכה לראות את הוד כ"ק אמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע ולשמע דא"ח, שיחות הקדש בזמני ההתועדות, זכה להיות ביחידות, זכה להתברך ברכה כוללת ויוהכ"פ, ובברכה פרטית ביחידות. ויתן האלקים אשר דברי צדיקים וברכותיהם החיים וקיימים לעד ולנצח נצחים יתקיימו בו ובבני ביתו יחיו בגשמיות וברוחניות.

הזכרונות הקדושים הללו מחייבים את התמימים ואת כל אחד ואחד מאנ"ש ה' עליהם יחיו בחובת נפש, שלשה דברים.

א) לקבוע זמנים מיוחדים - כל אחד ואחד לפי ענינו ומצבו - להעלות בזכרוננו כל דבר ודבר ביחוד, ולהשתדל לצייר הדבר ברעיונו במחזה כמו שהי', תבנית המקום ומחזה האנשים שהיו באותו מעמד, בשעת ההתועדות או בשעת קבלת הברכות בער"ה ויוכ"פ, והעולה על כולנה מראה פני הוד כ"ק קדש הקדשים אמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע.

ב) לזכור - במדה האפשרית - נוסחאות הברכות, דבורי היחידות ודבורי שיחות הקדש ונושאותיהן על כל פנים, ולייצע בזה את כח הזכרון בידיעה ג גדולה להזכר כל מה שאפשר.

כבד וגם אי אפשר להגביל זמן כללי לזכרונות הקדושים הללו אבל בכל זה הנה בכל שבת ומועד צריך כל אחד ואחד להעלות על זכרונו איזה דבר מזכרונות הקדושים האלו.

ג) כל אחד ואחד מאנ"ש ותלמידי התמימים יחיו צריך לספר - את האפשר לו לגלות ברבים מזכרונותיו האמורים - לבני ביתו ולאנ"ש והעיקר בעת ההתועדות - בא א פארבריינגען - שלבד טובת הפרט הוא ג"כ טובת הכלל.

ד) כל אחד ואחד מאנ"ש ותלמידי התמימים יחיו צריך להעלות בכת על הגליון - שפה שנקל לו - ויתר אם בלה"ק או בשפה המדוברת - את כל זכרונותיו, ומי שכבד לו לכתוב בעצמו הנה לגודל עוצם טובתו הפרטית בגשמיות וברוחניות ולטובת הכלל ולזכות בזכותי הקדש יסתדל להשיג מי שיוכל לכתוב את אשר

שליחה דברים האמורים, לקבוע זמנים פחותים לזכרונות הקדש, לספרם לב"ב ובהתועדות אנ"ש ולהעלותם עלי גליון בכתב הם מחשבה דבור ומעשה אשר בזה מתקשרים עם לבושי מחדו"מ של הוד קדש הקדשים כ"ק אמו"ר נבג"ם זצוקללה"ה זי"ע.

ובזה הנני פונה בהתעוררות של חיבה והתקשרות אמיתית, בסוד אב אחד לכולנו, לידידינו אנ"ש ותלמידי התמימים לקיים ככל האמור בשלשה דברים האמורים, ובה יזכו אשר ברכת הקדש שנתברכו כאמור יחולו על ראשיהם ועל ראשי בני ביתם להוושע בהדרוש להם בגו"ר.

בבקשה להודיעני מקבלת מכתבי זה ומאופן קיום בקשתי לטובתו ולטובת כללות אנ"ש יחיו ותקבלת יהא בעזרו בגשמיות וברוחניות.

ידידו הדו"ש וטובתו בזמני ובנפשי ובנפשי ובנפשי

מעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשמ"ה

אמנם, לכאורה יכול לבוא מישהו ולשאול: מדוע דורשים ממנו להתחיל בעניני הגאולה בג' תמוז - בה בשעה שבג' תמוז בפעם הראשונה לא הי' ברור עדיין (אפילו) אצל בעל הגאולה עצמו) שזהו ענין של אתחלתא דגאולה? כיצד תובעים ממנו ענין שלא הי' עדיין בפעם הראשונה אצל בעל הגאולה עצמו - מספיק עבורו להתנהג כפי שהי' בפעם הראשונה...

והמענה לזה - כאמור - שלאחרי שנתברר שג' תמוז הוא אתחלתא דגאולה, הרי זה באופן שפועל גם מלמפרע, בנוגע לג' תמוז דשנה ההיא.

ולכן, גם העבודה דג' תמוז מירי שנה בשנה צריכה להיות באופן המתאים לאתחלתא דגאולה, ולא עוד, אלא שיש להוסיף בכל ענינים אלו ביתר שאת וביתר עז, שהרי "מעלין בקודש".

כל שבת ומועד צריך כל אחד ואחד להעלות על זכרוננו איזה דבר מזכרונות הקדושים האלו

א) לקבוע זמנים מיוחדים - כל אחד ואחד לפי ענינו ומצבו - להעלות בזכרוננו כל דבר ודבר ביחוד, ולהשתדל לצייר הדבר ברעיונו במחזה כמו שהי', תבנית המקום ומחזה האנשים שהיו באותו מעמד, בשעת ההתועדות או בשעת קבלת הברכות בער"ה ויוכ"פ, והעולה על כולנה מראה פני הוד כ"ק קדש הקדשים אמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה נבג"ם זי"ע.

ב) לזכור - במדה האפשרית - נוסחאות הברכות, דבורי היחידות ודבורי שיחות הקדש ונושאותיהן על כל פנים, ולייצע בזה את כח הזכרון בידיעה ג גדולה להזכר כל מה שאפשר.

כבד וגם אי אפשר להגביל זמן כללי לזכרונות הקדושים הללו אבל בכל זה הנה בכל שבת ומועד צריך כל אחד ואחד להעלות על זכרונו איזה דבר מזכרונות הקדושים האלו.

ג) כל אחד ואחד מאנ"ש ותלמידי התמימים יחיו צריך לספר - את האפשר לו לגלות ברבים מזכרונותיו האמורים - לבני ביתו ולאנ"ש והעיקר בעת ההתועדות - בא א פארבריינגען - שלבד טובת הפרט הוא ג"כ טובת הכלל.

ד) כל אחד ואחד מאנ"ש ותלמידי התמימים יחיו צריך להעלות בכת על הגליון - שפה שנקל לו - ויתר אם בלה"ק או בשפה המדוברת - את כל זכרונותיו, ומי שכבד לו לכתוב בעצמו הנה לגודל עוצם טובתו הפרטית בגשמיות וברוחניות ולטובת הכלל ולזכות בזכותי הקדש יסתדל להשיג מי שיוכל לכתוב את אשר יספר לו.

שלשה דברים האמורים, לקבוע זמנים פחותים לזכרונות הקדש, לספרם לב"ב ובהתועדות אנ"ש ולהעלותם עלי גליון בכתב הם מחשבה דבור ומעשה אשר בזה מתקשרים עם לבושי מחדו"מ של הוד קדש הקדשים כ"ק אמו"ר נבג"ם זצוקללה"ה זי"ע.

ובזה הנני פונה בהתעוררות של חיבה והתקשרות אמיתית, בסוד אב אחד לכולנו, לידידינו אנ"ש ותלמידי התמימים לקיים ככל האמור בשלשה דברים האמורים, ובה יזכו אשר ברכת הקדש שנתברכו כאמור יחולו על ראשיהם ועל ראשי בני ביתם להוושע בהדרוש להם בגו"ר.

בבקשה להודיעני מקבלת מכתבי זה ומאופן קיום בקשתי לטובתו ולטובת כללות אנ"ש יחיו והשי"ת יהא בעזרו בגשמיות וברוחניות.

ידידו הדו"ש וטובתו בזמני ובנפשי ובנפשי ובנפשי

מה נורא הקרח הקפוא אשר בו נתעלפתם אייכם תמימים, אייכם?

אל האברכים התמימים יושבי עיר ניוועל, ד' עליהם יחיו שלום וברכה!

מה נורא הקרח הקפוא אשר בו נתעלפתם, אייכם תמימים אייכם?

תסמר שערות הראש עליכם ועל דרכיכם, הלא זה שנה אשר כ"ק אאמו"ר הרה"ק צוקללה"ה נבג"מ זי"ע הוד כ"ק מורכם ורבכם אביכם הוא... והוא נשא אותכם כאשר נשא איש את בנו, הוא הצטער בצעריכם ל"ע ולהביא אתכם לחיים אמיתיים.

לולא הוא הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק צוקללה"ה נבג"מ זי"ע, בעזרתו ית' ובמסירות נפשו האצילה והקדושה, זכרו נא אי' הייתם כהיום – אם לא כבהמות הייתם וכפראי יער נחשבתם, היינו ח"ו הולכי שמים בארבע אשר אין בנות להם, תורחכם ועבודתכם התורה ותפילה, גמ"ח, שמירת ש"ק וכו' שלו הוא, ומאשר מסר נפשו הקדושה עליכם מהידוע לכם, ומהבלתי ידוע לכם הנה לכם כל הכבודה הקדושה הזה להתחשב בדגל עם הקודש כיהודים יקרים, ומאין בא הקפאון והעדר ההרגשה הלזה אשר לא הרעשתם עולם ומלואה מלחקור ולדרוש מה צוה אבינו הקדוש לכם.

עומד משתומם הנני כל העת ולא ידעתי מה לחשוב, ומה גם כי אין מחשבה אחרת אודותיכם ואודות כל ידידנו אנ"ש שיחי, אשר רק הזמן בטירת הפרנסה ושרשי החיים הביא את כ"ז, אבל תורתנו עומדת מעלה מעלה מכל אלו. איש איש מכס יזכור חומו להוד כ"ק מורו ורבו הקדוש ואז יזכה כי חס וזכותו הקדוש גם עליו בכל אשר לו ויצליח בכל עניניו.

חיו בטוב ובנעימים וזכרו את אשר לא תשכחו לעד הצליח בכל אוות נפשכם ונפש מורכם ורבכם.

הרו"ש ברגש אהבת אחים.

מכ' כ"ק אדמו"ר הרי"צ, אדר תרפ"א [?]

האומנם אינכם מתגעגעים?

נא ונא להשתדל הוא וכל חברותו תחי' בכבוש של החוצה, ואם חסר לפי שעה די מוט (- האומץ) ע"ז, יתבוננו אז דאָס האַלט אָפּ די (- שזה מעכב את ה)גאולה, תחיית המתים, און צו זעהן זיך מיט'ן רבין דעם שווער מיטן רבין זיין פאָטער (- ולהתראות עם כ"ק מו"ח אדמו"ר, ואביו אדנ"ע) וכו' האומנם ביינקט זיך אייך ניט? (- אינכם מתגעגעים?) והיש השתדלות שתקשה בעיניהם ובלבד שיעזרו לזה? און דאָס איז דאָך (- והרי אלו) דברים כפשוטם, ניט (- לא) על דרך הצחוק.

מכתב, ט"ו סבת ה'תשי"א

מנוחתו כבוד של נשיא דורנו הוא בחצי כדור התחתון בכדי שעי"ז יהי' "חזק חזק ונתחזק" גם בחושך כפול ומכופל של עקבתא דמשיחא

מציאותו של יוסף שנמצאת בשלימות יחד עמם בגלות מצרים, ולא רק באופן ארעי, אלא באופן קבוע ובשלימות – עם העצמות והבשר שלו וכו' – "ויחנטו אותו", ו"ויישם בארון במצרים" – הרי דבר זה מחזק את בני ישראל שיוכלו "לסבול" את הגלות, ויתירה מזו – לשלוט על הגלות, בדוגמת ובכוחו של יוסף ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים", ודווקא ע"י הגלות יגיעו לעילוי נעלה יותר...

וראים שמנוחתו כבוד של כ"ק מו"ח אדמו"ר (יוסף שבדורנו) – הוא ביחד עמנו בגלות בחצי כדור התחתון – "ויישם בארון במצרים" ! והטעם לזה הוא – בכדי שעי"ז יהי' "חזק חזק ונתחזק", שבני ישראל בחושך כפול ומכופל של דרא דעקבתא דמשיחא יתחזקו, ושוב יתחזקו ועוד הפעם יתחזקו ("זאָלן זיך שטאַרקן, און נאָך אַ מאָל שטאַרקן" – ביחד עם עצמותיו, כולל גם בפירושו (הפנימי ד"עצמות" מלשון) עצמותו, דיוסף, נוסף על בשרו וכו' – נמצא יחד עמנו בגלות !

משיחת ש"פ ויחי ה'תשמ"ז

לשמוע דא"ח, שיחות הקדש בזמני ההתוועדות | התוועדות כ"ד סבת תשי"ב

להתברך ברכה כוללת בערב ר"ה ובערב יוה"כ פ' | חלוקת 'לעקאח'

ובברכה פרטית

טעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשמ"ה

והנה, כשאומרים ליהודי שעליו להוסיף בעניני תורה ומצוות – הרי מכיון שישנם ריבוי ענינים, תרי"ג מצוות, יש צורך לקשר זאת עם ענין פרטי, כפי שרואים במוחש שכאשר ההתעוררות היא באופן כללי בלבד, לא יבוא הדבר לידי פועל.

ולאידך, אם יקשרו זאת עם מצוה פרטית – יבוא ה"קלוגינקער" ויטען: מה פתאום מצוה זו דוקא, אולי יש להתחיל עם מצוה אחרת?!... ובפרט – ממשיך לטעון – שאמרו חז"ל "לא תהא יושב ושוקל במצוותי" של תורה!...

אמנם, בנדו"ד אין צורך לחפש, ואין מקום לספק בדבר – שהרי בעל הגאולה כתב בפירוש במכתבו הנ"ל שהעבודה דימי הגאולה היא: "להוסיף אומץ בהרבצת תורה והחזקת היהדות".

בסיום שיחה זו הורה כ"ק אד"ש להרב חיים הכהן גוטניק שי' לומר 'לחיים' ורמז להרה"ח ר' יואל כהן שי' לסייע לו למלא את הכוס באמרו: "כהנא מסייע כהני"

יומן מתקופת
בדר"ח-ד' תמוז ה'תנש"א
בקביעות שנה זו

בכתפו. גם בשובו הביט כ"ק אד"ש לעבר הטנק והשלט התלוי עליו.

שבת קודש פ' קורה, ג' תמוז

שפע של דברי תורה מופלאים ומידה גדושה של שמחה נפלו בחלקם של המשתתפים בהתוועדות השבת, יום התחלת גאולתו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע ממאסרו המפורסם בשנת תרפ"ז.

לענינו המיוחד של תאריך זה הוקדשה, בעצם, שיחת הק' הראשונה. בתחילת הדברים סיפר כ"ק אד"ש בקיצור את אירועי היום וכשהזכיר על עיר מגורי כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע בימים ההם התייחס לפלא שבעובדה כי דווקא היום עלתה הסברה לחזור ולקרא ל'לנינגרד' 'פטרבורג' למרות שהשינוי בשעתו נועד לסמל את סיום תקופת ה'צאר'. בהמשך הוסברה ההוראה שיש להפיץ מיום זה בענין הפצת המעניות חוצה וכ"ק אד"ש דייק כי העובדה שהתחלה היא ב'פוצו' ורק אחר כך באים הפרטים - מה ואיך יש להפיץ - מלמדת עד כמה התפקיד חשוב.

נושאים אחרים בשיחה זו: המעבר מחודש סיון, השלישי, לחודש תמוז, הרביעי; מעלת דרושי החסידות של אדמו"ר האמצעי שיש בהם גם מתורת הצמח-צדק (כהערות וכד'); ועוד.

שיחת הק' הבאה היתה בקשר לעובדה שביום ג' תמוז אירע הנס ד'שמש בגבעון דום'. כ"ק אד"ש חקר האם הנס היה רק במה שקשור בנצחון המלחמה באותו מקום או שבאותה שעה נפעל שינוי בכל המזלות והגלגלים והנושא הוסבר בהרחבה תוך קישור לפריחת מטה אהרן שבפרשת השבוע והוראת הלימוד בעבודת ה' בנושא השילוב שבין העבודה בדרכי הטבע וההתעלות מההגבלות כאחד, באופן השפעת הפרנסה בדורנו ופרטים נוספים שהוסברו באר היטב.

בסיום שיחה זו הורה כ"ק אד"ש להרב חיים הכהן גוטניק שי' לומר 'לחיים' ורמז להרה"ח ר' יואל כהן שי' לסייע לו למלא את הכוס באמרו: "כהני מסייעי לכהני", ואחר כך פנה אל הקהל והורה שהכהנים יאמרו 'לחיים'. כן הורה במיוחד להרה"ח ר' שלמה הכהן

המשך בעמוד הבא >>>

יום חמישי, בדר"ח תמוז

התפילות של שני ימי ראש חודש נערכו ברוב עם וסידורן היה כנהוג. בין שחרית למוסף עלה כ"ק אד"ש לחדרו למשך כמחצית השעה.

אחר הצהריים היתה שיחת הק' השנתית לתלמידות המסיימות את 'בית רבקה' והמדריכות במחנות הקיץ. (עקב ההכנות לשיחה שהיתה ב'זאל' הגדול התקיימה תפילת מנחה ב'זאל' הקטן למעלה).

כשנכנס כ"ק אד"ש מסרו לו הרה"ח ר' בן ציון הכהן סטאק שי' ור' מיכל קרעמער שי' מספר דפים, כ"ק אד"ש עלעל בהם ופתח בשיחה שארכה כחמישים דקות.

בפתח השיחה דובר במעלת הזמן והמקום ואחרי כן השמיע כ"ק אד"ש דברים על נושא החינוך כשהוא מציין את סגולת התמימות שבה מצטיינים ילדים. בהקשר זה התייחס לעובדה שבמשך השבוע היו בשכונה בריקים ורעמים ואמר כי הילדים מטבעם מתרגשים מכך. החלק הבא בשיחה היה ביאור רחב בשיעור היומי בחומש - פריחת מטה אהרן. כ"ק אד"ש ביאר בהרחבה כיצד מצד אחד היתה הפריחה בדרך נס מופלא ולאידך היו בה שלבים ודרגות ולימד כיצד יש ליישם זאת בעבודת ה'. כן יוחדו דברים למעלת הזריזות שהיא תכונת השקדים שפרחו במטה ולבסוף עורר כ"ק אד"ש את התלמידות על חשיבות הניצול של כל רגע.

לפני כן, עם סיום השיחה, נתן למנהלי המוסדות ומחנות הקיץ (העסקנים הנ"ל ומרת העכט תח"י), שטרות של דולר לתת לכל אחת מהנוכחות בשיחה.

בסיום פנה כ"ק אד"ש לקהל (כשעדיין יושב במקומו) ובירך: "זאל זיין א געזונטער זומער און א פריילעכער זומער. ועוד ועיקר - ווי דערמאנט פריער אַז יעדער רגע פון דעם זומער זאל אויסגינצט ווערן אויף נאָכמערער מזוז זיין. צוהיילן די גאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו".

כ"ק אד"ש הגיה היום מודעה מיוחדת בענין ההתעוררות לצפות לביאת המשיח בשפה האנגלית, ע"מ לפרסמה במכ"ע הגדולים והמפורסמים, בכל קצוי-תבל, ובכל השפות.

יום שישי, ב' תמוז

כ"ק אד"ש נסע לאוהל ותפילת מנחה נערכה, עם שובו, בביהכנ"ס שבקומה העליונה.

לפני נסיעת כ"ק אד"ש למקוה הגיע הטנק החדש (מספר 12 מניירות הטנקים אשר בארץ הקודש) המוקדש להתגלות מלך המשיח. כאשר כ"ק אד"ש יצא למקוה, הביט לעבר הטנק, ולעבר מר אבי טאוב שי' שעמד על גג הטנק ותלה את השלט, כ"ק אד"ש חיך וסימן בפליאה

תעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשמ"ה

תוכן הענין ד"שמש בגבעון דום גוי" הוא - בעלותו של יהושע על כל עניני העולם, כולל השמש והירח כוכבים ומזלות וכל צבא השמים, ע"ז שבכחו לצוות ולפקוד על המזלות הרוחניים, מלאכים כו', דכל עניני העולם, ועד שנפסקה ההשפעה על ידם לאוה"ע שעברו להם, אלא עוד זאת, שהם עצמם סייעו לבנ"י במלחמתם נגד אותם עובדי כוכבים ומזלות, שכן, ע"י עמידת החמה בגבעון, ה' נקל לבנ"י לסיים את נצחון המלחמה לאור היום.

וזהו גם תוכן גאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר שהתחלתה בג' תמוז:

הגאולה היתה באופן שלמעלה מהטבע, ולא עוד, אלא שהיתה באופן ד"הפה שאסר הוא הפה שהתיר", היינו, שאותם האנשים שאסרוהו, הם עצמם הוכרחו להסכים לשחרור וגאולה, ויתירה מזה - שהוכרחו לסייע בענין השחרור והגאולה.

איידעלמאן שי' לומר 'לחיים'. היו אלה רגעים שמחים במיוחד וכ"ק אד"ש עודד רבות את שירת הציבור.

אחר כך בשיחת הק' השלישית דובר על מעלת הפרק של שבת זו - פרק רביעי - בפעם השניה, וכ"ק אד"ש אמר כי ראוי ללמוד פרקי אבות ולא להסתפק באמירתם בלבד, וכאן התבטא כי יש מקום ללמוד זכות על הלימוד פרקי אבות במהירות בגלל שנחפזים ללכת לחזור חסידות בבתי-הכנסת ובכל זאת חזר ועורר כי ראוי ללמוד לפחות משנה אחת בעיון. כמו"כ הוסבר המשך הפרשות קרח וחוקת וכ"ק אד"ש עמד על המשותף מול השונה ביניהן, ייחד דברים קצרים לחנוכה הבנין החדש של תומכי-תמימים וסיים

בברכות לגאולה שלימה בקרוב כאשר יעשו את הפרה האדומה העשירית.

לאחר שיחה זו הורה לחזן לשיר 'יהי רצון... שיבנה' ולאחר מכן היתה עוד שיחה קצרה בה דובר על חלוקת המשקה וכן היו בה דברי התעוררות לשמירת שיעור הרמב"ם היומי.

אחרי שיחה זו היתה חלוקת המשקה לאירועים שונים ובהם חנוכה הבית של הבנין החדש של תומכי תמימים ברחוב קראון בלב שכונת קראון הייטס וכל חברי ההנהלה וכן אורחי האירוע ניגשו לקבל 'לחיים'.

אחרי החלוקה התחיל כ"ק אד"ש בעצמו את ניגון ההקפות לאביו רלוי"צ ז"ל.

וכאן המקום לציין כי בין השיחות עודד כ"ק אד"ש את השירה כשהוא מניף את ידו הק' בעוז פעמים רבות.

בלילה התקיימה התוועדות מיוחדת על המדרכה בפתח בית-חיינו, ליד הטנק החדש.

יום ראשון, ד' תמוז

אחרי תפלת שחרית סימן כ"ק אד"ש פעמיים לאות שיכריזו על זמן תפילת מנחה. הגבאי הכריז שתפילת מנחה תתקיים 'כשיהיו מוכנים'.

חלוקת השטרות נמשכה כחמש שעות שבמהלכן עברו אלפים לקבל את ברכתו הק' של כ"ק אד"ש ואת הדולר לצדקה.

בצהרים נערכה ברחוב קראון פינת אולבני חנוכה הבית של הבניין החדש של ישיבת תומכי-תמימים. המעמד התקיים ברחוב שנסגר לתנועה. כ"ק אד"ש שלח לחגיגה מכתב מיוחד והוא הוקרא ע"י הנגיד החסידי המפורסם הרב יוסף יצחק הכהן גוטניק שי'.

יום שני, ה' תמוז

כ"ק אד"ש נסע לאוהל.

ב-770 נערכה, לאחר תפילת ערבית, מסיבת 'צאתכם לשלום' לשלוחים (שמספרם עולה ל-116!) הנוסעים להפעיל את מחנות

הק"ק ושאר המבצעים שמתנהלים בשנה זו ברוסיה מטעם "לשכת עזרת אחים".

במסיבה מיוחדת זו השמיעו דברים הרה"ח ר' יהושע פינסון והרה"ח ר' יהודה לייב מאצקין חברי הנהלת 'עזרת אחים' ואחריהם השמיעו דברים הרה"ח ר' יהודה חטריק שי' והרה"ח ר' שניאור זלמן גורארי שי'. על הפעילות בשנה שעברה סיפרו התמימים כתריאל שם-טוב ויוסף יצחק מינץ. הנחה הת' מנחם מענדל כהן.

יום שלישי, ו' תמוז

בעקבות התוועדות השבת בה היו דברים נרחבים על יום ג' בתמוז, החלו ההכנות לימי חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז והן שמשרות את האווירה בבית חיינו בימים אלו.

השנה יעמדו ימי הגאולה בסימן הציפיה לגאולה ההולכת וגוברת. בתחילת השבוע פורסם בבית חיינו 'קול קורא' בחתימת חברי הבר"ץ דקראון-הייטס, ועד הפועל של ועד רבני חב"ד הכללי ובי"ד רבני חב"ד בארה"ק לנצל את ימי הסגולה להתעוררות מחודשת בציפייה לגאולה ובפעילות בכל התחומים המקריבים ומזרזים את הגאולה השלימה.

במסגרת זו נערכה הערב ב-770 עצרת התעוררות מרכזית. ניהל והנחה את המעמד הרב שמואל בוטמאן ובמשך הכינוס נשאו דברים: הגאון ר' יהודה קלמן מארלאו שי', הרה"ח ר' יואל כהן שי',

הרה"ח ר' שניאור זלמן גורארי שי', הרה"ח ר' יוסף יצחק הכהן גוטניק שי'; הרה"ח ר' יוסף הלוי ויינבערג שי', הרה"ח ר' דוד ראסקין שי', הרב דוד נחשון שי', והגאון ר' חיים הכהן גוטניק שי'.

ככינוס הוקראה ברכת כ"ק אד"ש: אזה"צ ויהא בהצלחה רבה וכו' והמנחה הרב בוטמן סיפר כי כ"ק אד"ש הרגיש את הקטע בדו"ח בו נאמר כי נתלו כרזות בחוצות השכונה.

כל הדוברים איש איש לפי סגנונו, השמיעו דברי התעוררות להבים לחזק ולהעיר את הציפייה לגאולה, להתחזק בקיום הוראות כ"ק אד"ש, ללמוד עניני גאולה וכו'.

כן פורסמה שורה של הצעות מעשיות בחתימת שלושת הגופים הרבניים הנ"ל, כיצד להביא את ההתעוררות והציפייה לגאולה לכיטוי מעשי בחיי היום יום.

יום רביעי, ז' תמוז

לפני מנחה חילק כ"ק אד"ש צדקה לילדים (למעלה לא שם בקופה ולמטה כן).

אחר תפילת ערבית חולק מ"הביכורים" שאחד נתן לכ"ק אד"ש בחלוקת הדולרים בז"ך סיון. כ"ק אד"ש הסתפר היום.

בבית חיינו פורסם 'קול קורא' לנצל את ימי הסגולה להתעוררות מחודשת בציפייה לגאולה ובפעילות בכל התחומים המקריבים ומזרזים את הגאולה השלימה.

בית חיינו

טעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשס"ה

ועפ"י מובן הקשר בין ב' הענינים (הנס ד"שמש בגבעון דום" והנס דהתחלת הגאולה) שאירעו בג' תמוז - שאינם ב' דברים נפרדים שאין קשר ושייכות ביניהם, ובלשון חז"ל: "מה ענין שמיטה אצל הר סיני", כי אם ב' דברים שתוכנם אחד, כהמשך לשון חז"ל אודות הקשר ד"שמיטה עם "הר סיני" - ש"כללותי ופרטותי ודקדוקי" (דשמיטה) מסיני, כלומר, לא רק שייכות כללית ("כללותי") בלבד, ב' ענינים של "זכות", אלא גם שייכות פרטית ("פרטותי") בתוכן הענין.

יוצא מן הכלל הי' המאמר ע"ד הסתלקות הרבי מליובאוויטש

אם קורא הוא בשימת לב הראוי את ירחונינו בטח כבר הי' יכול לראות שבאופן פרינציפי אין הוא דן אלא ע"ד תומ"צ ומאורעות דומין העבר ולא ע"ד המאורעות דומננו זה, (וע"ז יש די מכ"ע - מכתבי-עת) יום יומיים). והטעמים מובנים לכל המתבונן בהמצב דומין ההוא - (יוצא מן הכלל יחידי הי' המאמר ע"ד הסתלקות נשיא המל"ח -) ה'מרכז לענייני חינוך' (ומיסד עתוננו - הרבי מליובאוויטש וצוקללה"ה).

בעת ההשתטחות שומעים הוראות מנשיא דורנו

בית הינו

וענין זה מהוה גם נתינת כח יתירה בנוגע למילוי התפקיד והשליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בעל ההילולא דעשירי בשבט – שמכיון שמתעלה בעילוי אחר עילוי בבחי' ד"אתפריעו ואתגליין מיני" כל נהורין, משם מעורר רחמים וממשיך כח כו' לתלמידיו ותלמידי תלמידיו בעבודתם בעלמא דין, אין לפחד מפני קשיים וסכנות (אפילו קשיים וסכנות אמיתיים, ע"פ תורה) בכל הקשור למילוי השליחות של נשיא הדור, מכיון שהולכים בכחו של נשיא הדור...

ואין לטעון שמ"עלמא דקשוט" אי-אפשר לידע הקשיים והסכנות שבעלמא דין (ועד שאמרו חז"ל (אבות פ"ב מ"ד) "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, במקומו דוקא, ופשיטא בעלמא דין דוקא, ולא מעלמא דקשוט) – כי, ההוראות בנוגע לקיום השליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו באים (גם) ע"י ההשתטחות וקריאת הפדיונות כו' על הציון הקדוש, בעלמא דין, שלכן, יש בזה גם המעלה של הוראה ופס"ד ע"י מורה-ההוראה שנמצא בעלמא דין.

ובפרטיות יותר:

ההשתטחות על הציון וקריאת הפדיונות מוכיחה – מחד גיסא – שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו נמצא בעלמא דקשוט. ולא בעלמא דין.

אבל, לאידך גיסא – מכיון שבעת ההשתטחות על הציון שומעים הוראות מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, או שנדמה ששומעים ההוראות, ובכל אופן מוסרים לו הוראות אלו – הרי בודאי שצריכים לקיימם מבלי להתחשב בסכנה שבדבר (אע"פ שלולי הוראה זו לא הי' מקום להנהגה זו מפני ש"אין סומכין על הנס", ועד – שכאשר ישאל אצל רב מורה-ההוראה. יורה לו לעשות כן.

משיחת ש"פ וזארא ה'תשנ"ט

טעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשנ"ה

ההוראה הכללית שלמדים מענין הגאולה שהתחלתה בג' תמוז, היא – שיש לעסוק בכל עניני החזקת והפצת היהדות מבלי להתפעל משום מניעות ועיכובים, ואז רואים שכל עניני העולם, כולל אומות העולם, וכן הכוכבים ומזלות כו', לא זו בלבד שאינם מונעים ומעכבים, אלא אדרבה – הם עצמם מסייעים לעניני העבודה בתורה ומצוותיו.

והנה, הוראה זו שייכת (לא רק במדינות שבהם יש מניעות ועיכובים, רחמנא ליצלן, על עניני יהדות, אלא) גם במדינה זו:

נמצאים אנו – בחסדי ה' – במדינה של חסד, אשר אף מסייעת לבני"י בכל המצטרף להם בעניני יהדות, תורה ומצוותיו.

ועל זה באה ההוראה דג' תמוז – שיהודי צריך לנצל את כחו לפועל על אוה"ע להוסיף עוד יותר בעזר וסיוע לבני"י, שכן, כשם שעבודתם של ישראל צריכה להיות באופן די"לכו מחיל אל חילי", כמו כן צריך להיות גם העזר וסיוע דאוה"ע באופן של הליכה "מחיל אל חילי".

ענין ההשתטחות הוא ההליכה על קברו מתוך ידיעה "אז דא איז ער"

ענין ההשתטחות הוא ההליכה על קברו מתוך ידיעה "אז די איז ער"... ומציירים את צורת דמות פניו... ועי"ז ניתוסף כח ועוז בהתקשרות, ובקיום שליחותו ללא שינויים וחשבונות כלל.

– כששומעים ממש, משה שבדורנו, ציווי והוראה פעם אחת, הרי, במשך הזמן יכול להיות בזה חלישות וקריירות, עירוב חשבון שכלי, וכיו"ב (כבחסא המרגלים), ולכן, העצה היא לחזק את ההתקשרות ע"י ההשתטחות.

ובזה נכלל גם ענין ההשתטחות ברוחניות – כדאיאת בספר מאור עינים בשם הבעש"ט שענין ההשתטחות ברוחניות הוא ע"י לימוד תורתו של הצדיק, שבה הכניס את כל עצמותו ("אויף דעם האָט ער זיך אָפגעגעבן און אין דעם האָט ער זיך אָוועקגעגעבן"), ועי"ד שמצינו בזהר, בנוגע למשה ש"קבורתא דילי' משנה".

ומזה מובן שגם ע"י לימוד תורתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר – ענין ההשתטחות ברוחניות – ניתוסף כח ועוז בהתקשרות ובקיום שליחותו כדבעי.

משיחת ש"פ שלח ה'ש"ת

כשמזכירים על הציון ה"ז ביתר שאת ועד לאין ערוך ממסירה לדומם הנ"ל

לפנינו מענה כ"ק אדמו"ר לדו"ח מכינוס השלוחים בדרום-אמריקה שנערך בשלהי חודש מר-חשון ה'תשמ"ו.

פענוח הכתי"ק:

נת' ות"ח ואזכיר עה"צ. ואין הזמן גרמא לקרות אפי' – אבל הנתינה כבר בשלימותה ובכל הפרטים כפסק דין תורת אמת.

להקל ההבנה גם לאלו וכו' הראו דוקא בזמנינו דוגמא בולטת ושעל פי' עושים בפועל ואפילו בענינים הכי עיקריים והכי גדולים. שאפי' בדומם

- ביכולת בני"א לפעול כהנ"ל:

ברגע שמכניסים לקאמפיוטר

(למחשב) ה DATA -

הנתונים) - ברגע כמימרא

יודעים כל המסקנות ופס"ד

לפועל ממש. וכשמוסרים -

מזכירים על הציון (דכ"ק מו"ח

אדמו"ר) ה"ז כפשוט ביתר שאת

ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם

הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

ב"ה. מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א לדו"ח מכינוס השלוחים בדרום אמריקה, שלחי חשון תשמ"ו.
נת' ות"ח ואזכיר עה"צ.
ואין חוסן גרמא לקרות אפי' – אבל הנתינה כבר בשלימותה ובכל הפרטים כפסק דין תורת אמת.
להקל ההבנה גם לאלו וכו' הראו דוקא בזמנינו דוגמא בולטת ושעל פי' עושים בפועל ואפילו בענינים הכי עיקריים והכי גדולים, שאפי' בדומם - ביכולת בני"א לפעול כהנ"ל: ברגע שמכניסים לקאמפיוטר ה DATA - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופס"ד לפרט ממש. ובאופן כ"ק אדמו"ר ה"ז כפשוט ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

העזר והסיוע של נשיא הדור נעשה עי"ז שהולכים על הציון ומבקשים

העזר והסיוע של נשיא הדור לצאן מרעיתו (שבשביל זה מנוחתו כבוד בגלות) נעשה עי"ז שהולכים על הציון ומבקשים ("מ'קומט אויפן ציון און מ'בעט") על כל המצטרף להם.

ועוד ועיקר – שבעת ההשתטחות מתקשרת ה"יחידה" עם ה"יחיד" ... וענין זה מהוה נתינת-כח על כללות העבודה, עי"ז שממשיכים ההתעוררות שנעשית בעת ההשתטחות על כל הימים שלאח"ז, שתפעל פעולתה בנוגע למחשבה דיבור ומעשה שיהיו כרבעי למהו – שזהו תכלית כל האדם, ועז"נ "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו".

ויש להוסיף, שעצם העובדה שמנוחתו כבוד של נשיא הדור בקירוב מקום מהוה עזר וסיוע בעבודה שבכל יום ויום:

בשעה שהולכים על הציון, אזי העזר והסיוע הם בתוקף יותר, אבל, גם בשעה שאין הולכים על הציון אלא נמצאים בקירוב מקום, ישנו עזר וסיוע מצד זה שיכולים לילך על הציון שנמצא בקירוב מקום, ע"ד מאד"ל "אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו".

כלומר: כשם ש"מי שיש לו פת בסלו" אין מתאוה כמי שאין לו, היינו, ש"פת בסלו" מהוה סיוע בעבודתו להחליש התאוה – כן הוא גם בנדר"ד, שהידיעה ע"ד "דרך העבודה" להליכה והשתטחות על ציונו של צדיק ונשיא הדור, מחלישה את תוקף ההתנגדות, ההעלמות וההסתרים דהלעו"ז, כי, גם הלעו"ז יודע שאם יתחזק בתוקף יותר מדי ("טאָמער וועט ער שטאַרק אָנקוועטשן"), אזי יתחזק לעמוד נגדו גם ע"י ההשתטחות על הציון - דבר שיבטל את מציאותו לגמרי! ...

לאח"ז מביאים ומניחים אותם על הציון הק', וישאירם שם, ברשותו של בעל הציון,

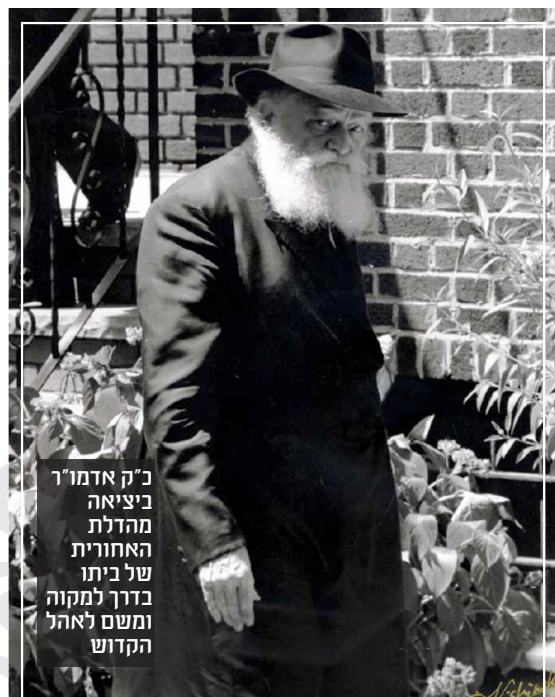
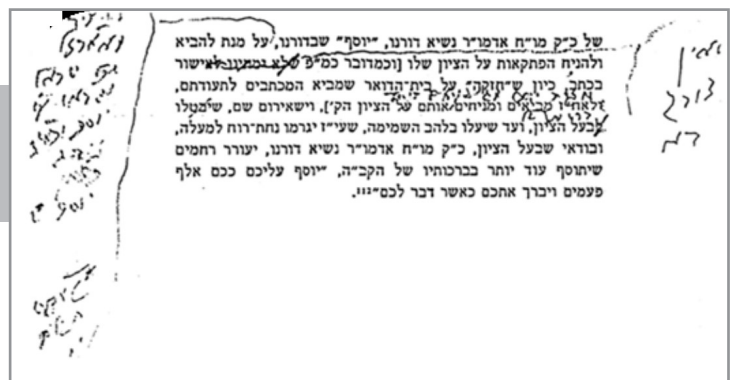
ועד שיעלו בלהב השמימה

ועל של פועל באתי – להציע הצעה בענין שהזמן גרמא, צו ודרישת השעה, ובודאי יפרסמו הדברים בכל מקום ומקום:

נוסף על השיעורים בתורה שלומד כאו"א בעצמו (כולל במיוחד השיעורים שלומד בעשרה מישראל) – יקיים כאו"א ההוראה דכר משנה (בהמשך ל"משה קבל תורה מסיני ומסרה כו") והעמידו תלמידים הרבה, עי"ז שייסד שיעור בתורה ללמד לאחרים, ומה טוב – ללמד לעשרה מישראל, ועד ל"תלמידים הרבה".

...כדי להוסיף עידוד וזירוז בקיום הצעה הנ"ל – כדאי ונכון שכל אחד ואחת יודיע לרב שלו, רב מורה הוראה, מורה-צדק, וכיו"ב, על פעולותיו ביסוד שיעורי תורה לרבים.

ואלה הרוצים – ישלחו הדו"ח ע"ג פתקא לכאן, לד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "יוסף" שבדורנו, – ולהעיר ממאד"ל שכל ישראל נקרא ע"ש יוסף, וכמש"נ "נוהג כצאן יוסף" – על מנת להביא ולהניח הפתקאות על הציון שלו נוכמדובר כמ"פ שאין צורך באישור בכתב, כיון ש"חזקה" על בית-הדואר שמביא המכתבים לתעודתם, ו"חזקה" יותר מג' פעמים בעבר שלאח"ז מביאים ומניחים אותם על הציון הק', וישאירם שם, ברשותו של בעל הציון, ועד שיעלו בלהב השמימה, שע"ז יגרמו נחת-רוח למעלה, ובודאי שבעל הציון, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יעורר רחמים שיתוסף עוד יותר בברכותיו של הקב"ה, "יוסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם".

כ"ק אדמו"ר
ביציאה
מהדלת
האחרונה
של ביתו
בדרך למקוה
ומשם לאהל
הקדוש

זכרון היחידות שלו אצל כ"ק אדמו"ר יעורר בו תוספת כחות פנימיים

בודאי ידוע לו המבואר בכמה שיחות מכ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, אשר ענין הזכרון הוא, שהמעמד ומצב שנזכרים עליו, יעמד חי נגד עיני בעל הזכרון ויפעול פעולתו.

ויה"ר, שזכרון המסעות שלו, וביניהם היחידות שלו אצל כ"ק אדמו"ר נשיא ישראל שכותב אודותה, יעורר בו תוספת כחות פנימיים, שכל רואיו יכירו שמחסידי חב"ד הוא, וכתקות רבוה"ק נשיאנו הק' בהחסידיים שלהם והמקושרים אליהם. אשר הדרכים להשיג את זה הוא, לימוד תורת החסידות בשופי, הליכה בדרכי' והנהגותי', והעיקר בהם הוא להפיץ מעינות תורת החסידות, והמעשה שלה בכל הסביבה, ואין לך דבר העומד בפני הרצון.

ומכתב, י"ד אייר תשט"ו

נעשים חושי התלמיד כחושי הרב

בעל ההילולא מבאר בכמה ממאמריו ושיחותיו, אשר, מלמד ומחנך ומורה דרך אמיתי, הוא שפועל שחושי התלמיד נעשים כחושי הרב, ועאכו"כ שמעשיו והנהגותיו של התלמיד הם כמעשיו והנהגותיו של הרב.

ועד"ז בנוגע לבעל ההילולא עצמו – שלאחרי פעולתו בהפצת המעיינות חוצה במשך חיים חיותו בעלמא דין, ולאחרי הסתלקותו "יתיר מבחיוהי" – נתן ("בעין יפה") לכאו"א מתלמידיו וההולכים באורחותיו כו' את הכוחות הדרושים ללכת בדרך הישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו, עד לדרגא זו שחושי התלמיד נעשים כחושי הרב.

ולכן, יכולים למצוא בתורתו תשובות ועצות בכל עניני עבודת ה' כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות, ובמילא, אין צורך לשאול בענינים אלה, כ"א, לעיין ולהתעמק בתורת החסידות שלו, שבה ימצא מרגוע לנפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה', ובפרט כשמקיים גם הוראת המשנה וציווי "עשה לך רב", כי ה"רב" יעזור לו למצוא את התשובה והעצה הנכונה, ללא ה"שוחד" דאהבת עצמו כו'.

ואם הדברים אמורים בנוגע לשאלות בעניני עבודת ה' וגם ע"פ דרך החסידות, לפני משורת הדין – בנוגע לענינים שנכללים בגדר החיוב שע"פ דין, לא רק מדת ודרך החסידות, עאכו"כ שאין צורך לשאול אודותם, מכיון שניתן הכח לכאו"א למצוא המענה ב"תורה אור", כאמור, ובפרט ע"פ הדרת ה"רב".

ועד"ז בנוגע לשאר השאלות שבהם ישנו מענה ברור ב"תורה אור", ולדוגמא: שאלות בעניני רפואה – ציווי והוראת התורה "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", ע"י קיום הוראת הרופא, "ורפא ירפא, מכאן שניתנה רשות (ונתנית כח) לרופא לרפאות", ככל פרטי הדינים שנתבארו בהלכות נזקי גוף ונפש, והלכות שמירת גוף ונפש, "בלשון ברורה ודרך קצרה" – בספרו של הרמב"ם, בשו"ע של הבית יוסף, ומקצתם וחלקם הגיעו לידינו גם בשו"ע אדמוה"ז; שאלות בעניני פרנסה ומסחר וכיו"ב – ע"פ הוראת התורה "ותשועה ברוב יועץ", החל מהתייעצות עם ידידים מבינים. ועד"ז בשאר ענינים דוגמתם, כמדובר בפרטיות בהתוועדות דיוס הש"ק, ו"תן לחכם ויחכם עוד".

ועוד ועיקר: ע"י ההתקשרות האמיתית לנשיא הדור, בלימוד תורתו ובמעשה בפועל הליכה בדרכיו ואורחותיו כו', כדבעי למיעבד, והנשיא רק הוי' אלקיו עליו – אזי, מלכתחילה אי"צ לילך לרופאים, מכיון שאז הרפואה היא מהקב"ה בעצמו (שלא ע"י

רופא בודד), וכ"שאני ה' רופאך", אז, "כל המחלה גו' לא אשים עליך" (מלכתחילה); ועד"ז בעניני פרנסה ומסחר וכיו"ב – אי"צ לחפש אחר ידידים מבינים כדי להתייעץ עמהם, מכיון שהקב"ה בעצמו נתן לו במחשבתו את הרעיון והעצה הנכונה.

ובנוגע לבקשות של ברכה, פדיונות וכו' – חוזרים ומודעים עוה"פ שבענינים אלה הרי ישנה ה"חזקה" שימשיכו בעוה"י למלא את הבקשות כו' – להביאם להציון דכ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר, נשיאי ישראל, "לא זו בלבד שלא יפרדו מעל צאן מרעיתם, הנה עוד מתרפסים להדום כסא מרום להתייצב לפני הוד א-ל רם ונשא, להגן על עם ישורון", ובלשון חז"ל "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד (במרום) ומשמש" – ולעשות ולפעול להתברך מהקב"ה, מקור הברכות, בכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר, כאו"א בכל המצטרך לו בכלל ובפרט, בגו"ר גם יחד.

משיחת ט"ו בשבט ה'תשנ"ח

כשנמצאים בדור יתום, כאשר נשיאי ישראל לא נמצאים בגלוי לעיני בשר...

ומסיף לבאר שאלתו:

בשלמא בימים ההם, כשהיו נשיאי ישראל שפירשו וביארו והורו כיצד צריכה להיות ההנהגה בכל ענין וענין – הנה גם אם הוא בעצמו אינו יודע ואינו רואה כו', הרי להיותו קשור עם מישהו שיועד ורואה כו', אזי ילך לבטח דרכו;

אבל כשנמצאים בדור יתום, דרא דעקבתא דמשיחא, כאשר נשיאי ישראל אשר לאורם נלך נמצאים לא באופן גלוי לעיני בשר, ע"ד שה' בזמן שהיו שואלים ב"אורים ותומים" – כיצד תובעים ממנו למצוא את דרך המלך, מלכו של עולם?!

והמענה לזה – על יסוד מארז"ל "צדיקים דומין לבוראם":

כאשר הקב"ה ברא את העולם באופן ש"השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם", והוריד לעולם את הנשמה להתלבש בגוף, "מאיגרא רמה לבירא עמיקתא" – נשאלת ג"כ השאלה הנ"ל: כיצד יכולים לדרוש ולהבטיח שהנשמה תוכל למלא את תפקידה מבלי להכשל בעניני העולם?

המשך בעמוד הבא >>>

נעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשנ"ח

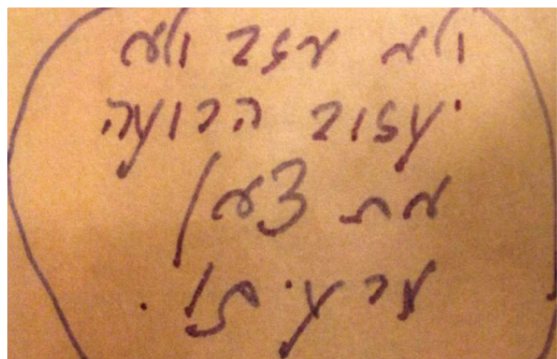
ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז צריכים לפעיל על כל הסוגים שבישראל, הן יהודי אשר "בשם ישראל יכונה" – פועלת עליו הגאולה דיי"ב-י"ג תמוז להתקרב לתורה ויהדות, והן יהודי השייך לסוג "מחבבי תורתנו" – פועלת עליו הגאולה דיי"ב-י"ג תמוז להוסיף עוד יותר בכל עניני תורה ויהדות. וכשם שבנוגע לסוג "אשר בשם ישראל יכונה" פועלת גאולת י"ב-י"ג תמוז ענין חדש לגמרי, כן הוא גם בנוגע לסוג ד"מחבבי תורתנו" – שכלל שיהי מצבם באופן נעלה, הרי גאולת י"ב-י"ג תמוז פועלת אצלם עליו גדול יותר, באין-ערוך לגבי מעמדם ומצבם הקודם.

והרי הובטחנו "גיעת ומצאתי", כלומר, כאשר תהי' העבודה והגיעה באופן המתאים – בודאי יצליחו בכל ענינים אלו, ולא רק באופן ד"לפום צערא אגרא", כי אם באופן של מציאה שאינה לפי-ערך היגיעה כלל, שכן, הטרחה להתכופף ולהגבי' את המציאה כדי לזכות בה, אין לה שום תפיסת-מקום לגבי ערכה של המציאה – אבנים טובות ומרגליות, ודוגמתו בנדו"ד, אלא שבנמשל אין זה באופן שצריך להתכופף כדי להגבי' את המציאה, אלא אדרבה, עליו להתרומם כדי לזכות בדבר!

והמענה לזה – שבשביל זה נתן הקב"ה את התורה, שע"ז הנה בכל מקום שנמצאים בני"י למטה בעולם נמצא הקב"ה יחד עמם . . והיינו, שע"י התורה "אותי אתם לוקחים", כיון שהקב"ה הכניס את עצמותו בתורה, כמארו"ל ש"אנכי" ר"ת "אנא נפשי כתבית יהבית".

ועד"ז בנוגע לצדיקים ונשיאי ישראל שענינם הוא להראות לבני ישראל את הדרך אשר ילכו בה – שענין זה נמשך גם לאחר הסתלקותם, כפי שכותב כ"ק מו"ר אדמו"ר שנשיאי ישראל לא יעזבו צאן מרעיתם, כי, כשם שהקב"ה הכניס את עצמותו בתורה, כמו"כ צדיקים שמחדשים בתורה ע"י גיעתם בלימוד התורה בכל כחות נפשם עד כדי מסירת-נפש, מכניסים את עצמותם בתורה, ולכן, כאשר לומדים ומתייגעים בתורתו של הצדיק, אזי "יגעת ומצאת" מ'האט אים אַליין, ובמילא מקבלים את כל הכחות שנמשכים על ידו.

וזהו גם תוכן הביאור בדברי כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע שאמר קודם הסתלקותו, "איך גיי אין הימל און די כתבים לאַז איך אַיך" (הנני הולך השמימה ואת הכתבים הנני משאיר לכם):

לכאורה אינו מובן: ענין זה שהכתבים נשארים למטה – הוא דבר הפשוט, ומאי קמ"ל? וגם מה שייך ענין זה (שהכתבים נשארים למטה) להתחלת המאמר "הנני הולך השמימה"?

...באמרו "הנני הולך השמימה", כוונתו להבהיר לצאן מרעיתו ולבאר להם, שגם עלייתו השמימה קשורה עמם – כיון שגם בהיותו בשמים הרי הוא "עומד ומשמש", כמארו"ל "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד משמש", להמשיך להם כל צרכיהם, היינו, לא רק בנוגע לענינים רוחניים, תורה ומצוות, אלא גם בנוגע לענינים גשמיים,

כפי שמצינו במשה רבינו שבזכותו נמשך לבני"ה מן" (וגם הבאר וענני הכבוד חזרו בשביל משה), ועד כדי כך, שכאשר משה רבינו טען "מאין לי בשר לתת לכל העם הזה", הראה הקב"ה שגם השפעת הבשר צריכה להיות ע"י משה רבינו דוקא, וכן הוא גם לאחר הסתלקותו.

וזהו מה שאומר נשיא ישראל לצאן מרעיתו, שכיון שכדי שיצליחו בעניניהם, הן ברוחניות והן בגשמיות, יש צורך באתערותא דלעילא כו', הנה בשביל זה עולה הוא השמימה, כדי שיוכל לפעול שתהי' האתערותא דלעילא ביתר שאת וביתר עוז, ומה גם שכיון שמשנה לשנה הולך ומתגבר חושך הגלות, יש צורך בכחות גדולים יותר.

וכיון שבכל דבר יש צורך שתהי' גם אחיזה בגשמיות – הנה על זה ממשך ואומר ש"הכתבים הנני משאיר לכם", דכיון שב"כתבים" אלו הכניס את עצמותו בהיותו בחיים חיותו בעלמא דין, הנה על ידם נמשכת השפעתו גם עתה וזוהו מובן גודל הזכות של כל מי שמשתדל בהפצת התורה בכלל ובפרט בהפצת פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורתם של רבותינו נשיאנו.

חשיחת אחש"פ ה'תשי"ז

מעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשמ"ה

מובן וגם פשוט, אשר אף שדברים אלו נאמרים לאלו הנמצאים כאן – הרי כוונת הדברים היא גם לכל אלו הנמצאים בכל שאר המקומות.

ותקוותי שהשומעים ימסרו את הדברים האמורים גם לאחרים, ונקודת הדברים – בקשה נפשית אשר בכל מקום ומקום יארגנו התוועדות ימי הגאולה ע"ב-י"ג תמוז "ברוב עם הדרת מלך", ויוסיפו בכל הפעילות והפצת התורה והיהדות, כגיל בארוכה.

"אין אנו מניחים אותו"

עד כמה צריכה להיות מדת ההתקשרות לנשיא דורנו!

ויש להוסיף, שמשעור היומי למדים הוראה נפלאה אודות גודל ההתקשרות לנשיא הדור:

הדור שנכנסו לארץ – גדלה התקשרותם לנשיא הדור, משה רבינו, עד כדי כך, שלמרות ידיעתם אודות ציווי הקב"ה למשה "עלה אל הר העברים ג' ומות בהר", הכריזו: "אין אנו מניחים אותו", מפני שלא רצו להפרד מנשיא הדור! ... והגע עצמך:

בפסוקים שלפנ"ז מפרש רש"י ש"שבת של דיוזגי היתה, ניטלה רשות מזה וניתנה לזה, העמיד לו משה מתורגמן ליהושע שיהא דורש בחייו", כלומר, לפני פטירתו דאג משה רבינו למנות מנהיג לישראל שיכנסים לארץ.

ונוסף לכך, אצל כאו"א מהם הי' גם בחי' משה רבינו, שכן, הציווי "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה'" (שממנו למדים ש"כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משה רבינו ע"ה") נאמר – בפשוטו של מקרא – לדור שנכנסו לארץ.

ואעפ"כ, למרות שיש להם מנהיג חדש, ויש בהם גם מבחי' משה רבינו – לא היססו להתנגד לציווי הקב"ה למשה "עלה אל הר העברים ג' ומות בהר", והכריזו בפה מלא: "אין אנו מניחים אותו", מכיון שרצו שמשה רבינו יכנס עמם לארץ ישראל! עד כדי כך גדלה התקשרותם לנשיא הדור! ...

וההוראה מזה – עד כמה צריכה להיות מדת ההתקשרות לנשיא דורנו, לרצות בכל תוקף ועוז שנשיא דורנו יבוא יחד עמנו – נשמה בגוף – לארץ ישראל, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ומה שאירע מאורע בשנת תש"כ'... – הרי [נוסף לכך ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", הנה עוד זאת] תיכף ומיד זוכים לקיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", כדאיתא בזהר שצדיקי ונשיאי ישראל יקומו לתחי' מיד, ומפורש כן גם בגמרא: "כיצד מלבישן לעתיד לבוא. . . לשכיבואו אהרן ובניו ומשה עמם", "כשיבנה (ביהמ"ק) משה ואהרן יהא עמנו", ומזה מובן גם בנוגע לכל צדיקי ונשיאי ישראל, שכבוא משיח צדקנו, יקוים בהם היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" – תיכף ומיד!

ישנם התמהים: היתכן שמדברים "ווילדע זאכן"? ...!

והמענה לזה – בשתים:

(א) מכיון שנמצאים אנו "אין א ווילדן זמן"... כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אזי צריכים לדבר "ווילדע זאכן"...

(ב) ועיקר: דברים אלו אינם "ווילדע זאכן", שכן, כל יהודי אומר בתפלה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח. . . כי לישועתך קוינו כל היום", וגם בשבת ויו"ט אומרים: "ותחזינה עינינו בשוכך לציון"!

ולא עוד, אלא שדבר זה הוא א' מ"ג העיקרים: "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח. . . אחכה לו בכל יום שיבוא" – כפי שאומרים בדיבור – אלו הנוהגים לומר "אני מאמין", וגם למנהג חב"ד שאין אומרים בדיבור – חושבים על כך "כל היום" ...!

ופס"ד ברור ברמב"ם: "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח, "מלך מבית דוד כו", נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי) או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו"!

ופשיטא, שהדגשת הצורך והחשיבות דאמונה בביאת המשיח היא – לא לנשמות שבגן-עדן, שכן, ביחס לנשמות בג"ע אין צורך כלל וכלל להדגיש ולהבהיר אודות האמונה בביאת המשיח: הכוונה היא, איפוא, לנשמות בגופים בעוה"ז הגשמי!

ולאחרי כל זה – מהו הפלא והתמהיה שמדברים אודות קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"? ...! כיצד יתכן לומר שדיבורים אלו הם בבחינת "ווילדע זאכן"? ...!

מדובר אודות ענינים המפורשים בתורה, אשר, "היא חכמתכם ובינתכם (אפילו) לעיני העמים", עד כדי כך, שכאשר "ישמעון את כל החוקים האלה" (ובפרט כאשר מדברים עמם בדברים היוצאים מן הלב), אזי יאמרו "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"! ועאכ"כ שכן הוא בנוגע ל"אל זר אשר בקרבך" ...!

מהו הפלא והתמהיה שמדברים אודות קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"?... כיצד יתכן לומר שדיבורים אלו הם בבחינת "ווילדע זאכן"?...

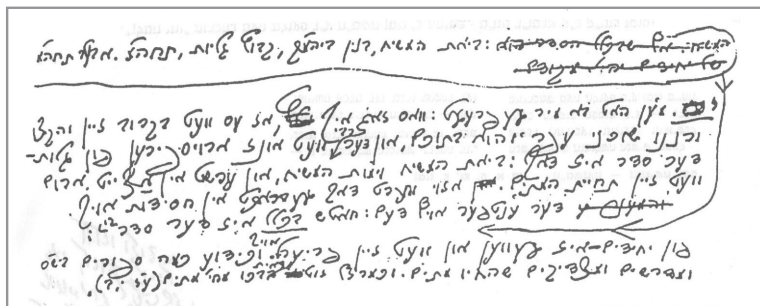
נעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשמ"ה

וזהו ההוראה בנוגע לפועל – שכי' לפועל את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, יש להוסיף בכל הענינים דהפצת היהדות והפצת המעיינות, החל מעניני ה"מבצעים" – כפי שהם חדורים ב"מעיינות": אהבת ישראל ואהדת ישראל, חינוך, תורה, תפילין, מזוזה, צדקה, בית מלא ספרים יבנה וחכמי, הדלקת נרות שבת קודש ויו"ט, כשרות האכילה ושת', טהרת המשפחה, אות בא' מספרי תורה הכלליים, לימוד שיעורי הרמב"ם, וכל שאר עניני תורה ומצוות'.

ועד שמאחדים את כל בני ע"י תורה ומצוות', וזאת – מבלי להתחשב במעמדו ומצבו של היהודי ברגע שלפנ"ז, ע"ד וכדוגמת לשון המשנה "איהו חכם הלומד מכל אדם", היינו, שאינו מעריך תחילה אם יהודי פלוני ראוי שיתעסק עמו כדי לקרבו ליהדות, שכן, יש לקרב ליהדות את כאו"א מישראל באיה מעמד ומצב שהוא, אלא שצריכים להעריך את מצבו כדי לדעת באיזה אופן יש להשפיע עליו.

בקרב ממש יהיה 'והקיצו ורננו שוכני עפר' והוא בתוכם והרבי יוציאנו מהגלות

שאלו אצלי: מה אני אומר שבקרב ממש יהיה 'והקיצו ורננו שוכני עפר' והוא בתוכם, והרבי יוציאנו מהגלות - הרי הסדר הוא: ביאת המשיח וימות המשיח, ורק בסביבות זמן זה תהיה תחית המתים. וכך הרי מובא גם בחסידות.

התשובה על זה: מלבד שהסדר בכלל

הוא: ביאת המשיח, בנין ביהמ"ק, קבוץ גליות, תח"מ. אבל תח"מ של יחידים - היתה תהי' קודם ג"כ. וכידוע כמה ספורים בש"ס ומדרשים ומצדיקים שהחיו מתים. וכמאמר"ל זוטי דאית בכו מחי' מתים (ע"ז, ב). משיחת י"ג שבט ה'תשי"א, מתורגם ללה"ק

למרות ההעלם והסתר צ"ל "שמעו אל משה" השמיעה לאתפשטותא דמשה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר באותו אופן כמו שהי' קודם!

בהמשך להמוזכר לעיל אודות רצונו של משה רבינו, אתפשטותא דמשה בכל דרא, כ"ק מו"ח אדמו"ר, "שיתקיימו כולן על ידי" – הרי, מצד הגוף, עיני בשר, וכל עניני גשמיות וחומריות, יש נתינת מקום לחשוב שנעשה שינוי וחלישות בענין זה [במכ"ש וק"ו מהסיפור עם תלמידי הבעש"ט שהסבירו להם שמצד הגוף יש נתינת מקום להרהור אחר רבו ח"ו], שאינו דומה ה"יתקיימו על ידי" עכשיו – לאחר יו"ד שבט תש"י – ל"יתקיימו על ידי" שהי' לפניו, בחיים חיותו בעלמא דין.

על כך אומרים לנו – שזהו ענין של נסיון:

נסיון – הוא העלם והסתר, מניעה ועיכוב, ולא עוד אלא שאפילו הניצוץ האלקי שבו אינו מאיר, ונעשה חושך, ועד ש"חתיכה עצמה נעשית נבילה", אבל אעפ"כ – כותב כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמאמר – ניתן לנו הכח להכיר את האמת שזהו נסיון בלבד, ומבאר, שזהו היתרון בגלות זה האחרון על גלות מצרים, שבגלות מצרים נאמר "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה", ואילו בגלות זה האחרון ניתן הכח והעז להכיר את האמת שזהו נסיון בלבד, ובמילא, אין זה צריך לבלבל לעבודה.

ועד"ז בנוגע לענינו:

אעפ" שידועים שזהו העלם והסתר, מניעה ועיכוב, מ"מ, צריך להיות ה"שמעו אל משה" – השמיעה לאתפשטותא דמשה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר – באותו אופן כמו שהי' קודם!

ואדרבה: את הנסיון גופא צריכים לנצל להוסיף כח – שע"ז יתעורר הביטול עצמי, וגם (כיון שאין זה מספיק עדיין) התוקף עצמי, שלא להתפעל משום דבר, ולמלא ולהשלים את השליחות שהוטלה עלינו, וכיון שתובעים זאת, בודאי ישנו הכח שלא להתפעל, אלא למלא ולהשלים את כל הענינים שהרבי רצה שנמלא ונשלים.

ואז, אפילו אם לא יהיו פני הדברים כפי שהי' יכול להיות אילו היו נעשים ע"י הרבי בעצמו ("יתקיימו על ידי") – הרי, לכל לראש, "שלוחו של אדם כמותו", ונוסף לזה, בשליחות גופא יכול להיות האופן הכי נעלה – למעלה מגדר של שליחות – שאינו רק "שליח", אלא נעשה האדון עצמו!

מהתועדות י"ב תמוז ה'תש"א

טעמו וראו

ש"פ קרח ה'תשמ"ה

ויה"ר שינצלו את הנתינת-כח דג' תמוז באופן המתאים – להוסיף מתוך "שטורעם" בכל עניני העבודה והפצת היהדות המעיינות חוצה.

ולאלו ה"חוששים" שאם יעשו זאת בג' תמוז, לא יסאר להם מה לעשות בימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז – הלואי תהי' זו הדאגה היחידה!

ואם "דאגה" זו אמנם מטרידה אותם – ישנה "עצה" פשוטה: יעסקו מתוך "שטורעם" בכל עניני הפצת היהדות והמעיינות, וע"ז יפעלו תיכף ומיד את ביאת משיח צדקנו, ובפרט ע"פ פתגם בעל הגאולה שלא נותר לנו אלא "צופצן די קנעפלאך"... ובמילא, ישאלו שאלה זו – מה לעשות בימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז – אצל אליהו הנביא, ויתשבי יתריך קושיות ואבעיות!...

כשהשפעתו ממשיכה להשפיע והיא "מחיה חיים" אזי "אף הוא בחיים" - בעולם הזה!

...וזהו לשון הגמרא "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", היינו, שכאשר רואים שיש צורך בהבאת ראייה מאופן הנהגתם של "זרעו" – באיזה אופן מתנהגים "זרעו", תלמידיו, היינו, אלו שזכו לקבל ממנו השפעה ישירה ("האָפֿן השפעה פונעם דירעקט"), או באמצעות ספריו או מאמריו,

ואזי, כשרואים ש"זרעו בחיים", היינו, שתלמידיו והשפעתו ממשיכה להשפיע והיא "חיה" ועד לאופן שהיא "מחיה חיים", היינו, שהיא מחיה את סביבתה – אזי "אף הוא בחיים".

הגמרא לא נדרשה להביא ראייה שיעקב היה בחיים בעולם הבא – אלא מדובר ע"ד חיים בעולם הזה: אזי "אף הוא בחיים", היינו, שע"ז הוא עצמו בחיים בעולם הזה, ואדרבה – חיים ביתר שאת וביתר עוז, בראותו שאלו שהיו "זרעו" בחיים חיותו בעלמא דין, ממשיכים ו"מתרגמים" את ההשתדלות להפצת היהדות, תורה

ומצוות, ולעשות זאת באופן של בדרכי נועם ובדרכי שלום, אולם מתוך התוקף האמיתי, ובאופן שלא מתעייפים מכך, אלא עושים זאת פעם ראשונה ופעם שניה, וככל הפעמים הנדרשות, עד שודאי הדבר שנוחלים הצלחה,

ועי"ז "אף הוא בחיים".

וכמדובר כמה פעמים, שע"ז הוא עצמו נמצא כאן יחד עם כל הנאספים ("ער אַליין איז דאָ צוזאַמען מיט די וואָס קלייבן זיך צוזאַמען") והוא מוסיף להם כח ע"י התענוג שהם גורמים לנשמתו, הוא מברך אותם ובמילא מוסיף להם כח בגשמיות וברוחניות גם יחד.

משיחת יו"ד שבט ה'תשל"ה

ודאי הדבר בפשיטות גמורה

שיכול להיות המשך הנהגתו גם לאחר ההסתלקות

ובהקדם המדובר כבר, אודות ששואלים קושיות בנוגע לענין ההסתלקות כו' – שמצינו בירושלמי (והובא גם בילקוט שמעוני) בנוגע לשמשון, ש"כתוב אחד אומר וישפוט את ישראל ארבעים שנה, וכתוב אחד אומר והוא שפט את ישראל עשרים שנה... מלמד שהיו יראים ממנו כ' שנה לאחר מותו כדרך שהיו יראים ממנו כ' שנה בחייו", כלומר, כיון שגם לאחר מותו נמשכה הנהגתו וממשלתו, שהיו יראים ממנו, במשך עוד עשרים שנה, ה"ז חשיב כמו ששפט את ישראל ארבעים שנה.

ואם הדברים אמורים בנוגע לשופט בישראל – עאכ"כ בנוגע לרבי, שכל ענינו של רבי הוא יחידה שבנפש (אלא, שהיחידה שבנפש ממשיך הוא בכל חלקי הנפש ובכל חלקי הגוף), ובנוגע לבחינת היחידה לא שייך כ"כ ענין ההסתלקות ("דאָרטן האָט דער ענין פון הסתלקות אַ סאָך אַ קלענערע שייכות"), ודאי הדבר בפשיטות גמורה שיכול להיות המשך הנהגתו גם לאחר ההסתלקות כמו בחייו.

יש אמנם ענינים שבהם נוגע ענין ההסתלקות, אבל, יש גם ענינים שכמו שהתנהלו עד עתה – לפני שנתיים, שלש וארבע, ומקודם לכן – בהצלחה למעלה מדרך הטבע, מפני שהרבי עמד בראש... כך גם מכאן ולהבא... עומד הרבי בראש ומנהיג כל הענינים,

– שהרי אין כאן ענין של הפסק... או ירושה שצריכים לעשות בה חלוקה, דבר זה רוצים ודבר זה לא רוצים ("דאָס וויל מען יע און דאָס וויל מען ניט")... אלא "הוא בחיים", ובמילא, ממשיך להנהיג כל הענינים –

ולכן, כשם שעד עתה היו כל הענינים בהצלחה מופלגה למעלה מדרך הטבע... כך גם מכאן ולהבא – שעכשיו "אשתכח... יתיר מבחיהי" – יהיו כל הענינים בהצלחה מופלגה למעלה מדרך הטבע.

ובמילא, הברירה שניתנה לנו היא – שיש לנו את הזכות... לבחור להשתתף... יחד עמו... בהענינים שתחת הנהגתו.

– דבר ברור הוא שבכל אופן ימשכו כל הענינים מכאן ולהבא כמקודם, וכמו כל דבר חי, יהי זה באופן ד"מעלין בקודש", הלוח וגדול, בהרחבה והתפשטות; אלא, כשם שהרבי אמר בנוגע לכתיבת הספר-תורה (לקבלת פני משיח צדקנו), שאין רצונו ליקח הזכות לעצמו... אלא

רצונו שכל בני ישתתפו בכך... כמו כן גם בכל הענינים – [אשר חלק מהם נראים כעסקנות ציבורית, אבל תכליתם ופנימיותם היא העבודה דהרבצת התורה והחזקת היהדות] – נתן הרבי, נותן ויתן לכאורה את האפשרות להשתתף בהם.

וגם הוסיף והבטיח, שההשתתפות בכך, תהי' כלי להמשכת הברכה וקבלת הברכה, בבני חיי ומזונא רויחא.

מהתועדות י"ב תמוז ה'תשי"א

תעמו וראו

לקוטי שיחות ח"ד, קרח

כך גם הי' אצל משה רבינו, שע"י התנשאותו קבלו היהודים דרכו לא רק השגות נעלות וכדומה, אלא גם כל הענינים שלהם, עד הענינים הפשוטים ביותר,

כי כל ישראל הם קומה אחת שלימה וראשי הדור כוללים את הנשמות של כל אנשי הדור (כמו שהראש כולל חיות כל אברי הגוף – תניא פנ"א), ולכן ההשפעה שממשיכים לאנשי דורם הוא בכל מציאות אנשי הדור, וגם בעניניהם הפשוטים, כמו שאברי הגוף מקבלים כל חיותם, גם החיות שבצפרניים, מהמוח שבראש...

וכן בדיוק הוא גם באתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא, אצל הנשיאים, ראשי בני ישראל, שכל אנשי דורם, צריכים לקבל את חיותם ע"י הנשיאים.

גם עכשיו ממשיך לדרוש בכל התוקף

אודות קיום השליחות!

ישנם כאלה שחושבים שיש חילוק: קודם – הי' צריך לקיים את השליחות שהטיל עליו הרבי, כיון שהרבי הי' יכול לקרא ליחידות, או לכתוב לו מכתב:

היתכן, שלחתי אותך בשליחות מסוימת ונתתי לך כחות, ולמה אינך מקיים את השליחות...! אבל עכשיו – חושב לעצמו – יכול לעשות כרצונו.

על כך אומר הרבי שהחיים נצחיים הם, ובמילא, ישנם בתקפם כל עניני השליחות והכחות שניתנו על ידו, וגם עכשיו ממשיך לדרוש בכל התוקף ("מיט די זעלבע שטריינגקייט") אודות קיום השליחות ששלח כבר, וימשיך לשלוח!

– ישנם התמהים על דיבורים אלה. אבל, האמת היא, שמצינו בתנ"ך: "ויבוא אליו מכתב מאליהו הנביא" – כמה שנים לאחר ששלח בסערה השמימה! וא"כ, מהי התמיהה שגם עכשיו ימשיך הרבי לשלוח? ...! באיזה אופן להודיע – יש לרבי את הדרכים שלו, ואין אנו צריכים לדאוג באיזה אופן יודיע הרבי, יכולים לסמוך עליו...!

.. ועד"ז בנוגע להשפעת ברכות לכל אלה שעוסקים ויעסקו בעבודתו של הרבי – שעתה, לאחר ההסתלקות, שאינו מוגבל בהגבלות הגוף הגשמי, נמשכים כל הברכות בהשפעה מרובה.

– הרבי אמר פעם שתמיד הי' בעל-חוב, אבל, אף פעם לא פשט את הרגל ("ער איז קיינמאל ניט געווען באַנקאָט"), ח"ו. – עכשיו משלם הרבי את כל חובותיו, כל הברכות שהבטיח בכלל, ובפרט לאלה שעוסקים ויעסקו בעבודה שלו, וכאמור, שהמשכת הברכות עכשיו היא בהשפעה מרובה.

מהתועדות י"ב תמוז ה'תשי"א

...לכל לראש – אישור כללי
על כל ה"פדיונות", לאשר
לכל אלה ששלחו פדיונות
(בכלל, ובפרט) בקשר ליו"ד
שבת – שהפדיונות נתקבלו.

בעל הציון רואה שמספר הפדיונות שמביאים על הציון הולך ונתוסף מידי שנה בשנה

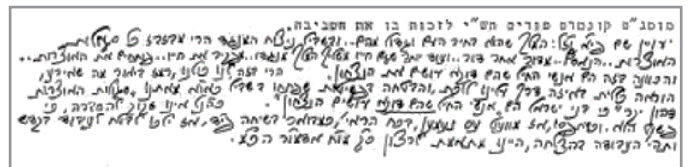
וחלקם הגדול הובא כבר על הציון של בעל ההילולא . . וגם הפדיונות שנמצאים עדיין בדרך – ישנה ה"חזקה" . . שיביאו הפדיונות למקומם הראוי – על הציון של בעל ההילולא בעתם ובזמנם.

ובפרט שישנה גם ה"חזקה" מהנהגה במשך כל השנים שלפנ"ז, לאחר שעברו ל"ט שנה ששולחים פדיונות ומביאים אותם על הציון וכו', ועכשיו מתחילה שנת הארבעים, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", כולל גם בענין זה גופא – להתבונן שבדואי הגיעו הפדיונות להציון של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובדואי ש"לא יעזוב צאן מרעיתו, (כמ"ש במכתבו הידוע), אלא "פועל ישועות בקרב הארץ", ובפרט בסמיכות ליום ההילולא שלו.

...ועוד ענין עיקרי – הוראה בנוגע לעבודה בפועל, "החי יתן אל לבו" שכיון שרגילים בפדיונות להודיע לבעל הציון ע"ד החלטות טובות, יש להוסיף ולוודא בנוגע לקיומן של החלטות טובות אלו בפועל ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב, אשר, ההחלטה בזה פועלת שקיום ההחלטות יהי' בנקל יותר, ביתר זריזות ושלמות...

ובזה נכלל גם ענין הצמיחה . . כמודגש גם בנוגע לה"פדיונות", כפי שרואה בעל הציון שמספר הפדיונות שמביאים על הציון הולך ונתוסף מידי שנה בשנה, והולך ונתוסף באופן של צמיחה בכל הענינים שכותבים בהפדיונות, וכן בקיום ההחלטות הטובות שבהפדיונות במעשה בפועל.

הרי לנו כולנו רמז ברור מה שאירע הוראה כללית באיזה דרך ללכת

לפנינו הוספה בכתי"ק על מכתב מחודש אדר ה'ש"ת,
בו מבאר כ"ק אדמו"ר את מעלתם של אנשי החיל,
החסידים, וההוראה במה שאירע ביו"ד שבת.
פענוח הכתי"ק:

יעיין שם פ"א וז"ל: המלך שהוא בחר העם וגדול
מהם . . ובשביל ניצוח המנגד הרי מבזבז כל סגולות
האוצרות . . הנאסף . . מדור אחר דור . . ועוד יותר
שגם חיי משליך המלך מנגדו . . מפקיר את חיי . .
פותחים את האוצרות . . והכוונה בזה הם אנשי החיל

שהם דוקא עושים את הנצחון. הרי בזה לנו כולנו, רמז ביאור מה שאירע, הוראה כללית באיזה דרך עלינו ללכת, והבטחה בפשיטות שפתחו בשביל כאו"מ מאתנו "סגולת האוצרות דהון יקר" כי בני ישראל הם "אנשי החיל שהם דוקא עושים הנצחון". כהנ"ל אינו זקוק להסברה, כי פשוט הוא. וכשיתפסו, אז מוועט עס נעמען, בכח הראי', כמבואר בשיחה פ"ד, אז ילכו לבטח לעבוד בקדש ותהי העבודה בהצלחה, היינו מתאמת לרצון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

איך מעיזים אנו להתוועד? משום שרצונו של הרבי שיתוועדו!

לפנינו צילום א' מעלי ההגהה-הראשונה של התוועדות ר"ח סיון ה'ש"ת.

פענוח ההגהה בתרגום ללה"ק (כפענוח דלקמן באו גם ההוספות שנוספו בהגהה השני'. הוספות כ"ק אדמו"ר באו במודגש):

קבלתי מכתב מא' החסידים, בו כותב אודות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ: "דער רבי זאָל געזונט זיין". באמת נהניתי מהתבטאות זו. והאמת כן, כי, בריאותו לא היתה מענינים גשמיים, אלא מענינים רוחניים [וכמ"ש באגה"ק ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים, שהם אמונה ויראה ואהבה", ובנדו"ד, חיי צדיק שהוא רועה ישראל, הם גם מבשרות טובות מהפעולות בחיזוק היהדות, אהבת השם אהבת התורה ואהבת ישראל], ובבריאות כזו לא שייך הפסק, ח"ו.

אלא, שישנם כאלה שמתביישים לומר כן, ואותו חסיד הסייר את הבושה ("האָט זיך אָפגעשעמט") וכתב כפי האמת, והאמת הרי כן היא [ואדרבה: לאחר ההסתלקות ה"ז ביתר שאת, כיון שבטלים כמה ההגבלות דהגוף הגשמי, כמבואר באגה"ק הנ"ל], ובמילא שייך לומר "דער רבי זאָל געזונט זיין".

אמנם, אם כן הוא - שעתה הרבי אינו מוגבל ונמצא בכל מקום - איך מעיזים אנו לישב כאן ולהתוועד? אלא זהו משום שלא זו בלבד שהרבי אינו מקפיד ("עם אַרט ניט") על כך שמתוועדים, ושיסול"מ מחלק משקה וכו', אלא אדרבה, רצונו של הרבי (כפי שאמר כמה פעמים) שיתוועדו.

- פעם רצה הרבי לשמוע מחדרו למעלה איך שמתוועדים בביהמ"ד למטה, אלא שחשש שבואו למטה יגרום בלבול הסדר, ולכן הפעיל את "מכשיר הקשר" שדרכו יכולים לשמוע למעלה את הנעשה למטה, והקשיב להתוועדות. - ואף שמשום כבודו אסור לדבר בפניו, הרי, כללות הענין ד"שום תשים עליך מלך", "שתהא אימתו עליך", תלוי בענינים גשמיים, היינו, כשפנימיותו נראה ע"י לבוש גשמי, בגופו ולבושיו, ועד"ז בחפציו, שאין משתמשין בשרביטו וכו', ובנדו"ד אין זה שייך.

ועל פי זה יש לבאר
מ"ש בספר קהלת יעקב
(לבעתמ"ס מלא הרועים)
מע' רבי, שנשיא הוא ר"ת
ניצוצו של יעקב אבינו:
היתרון דיעקב אבינו
על אברהם ויצחק, אשר
עניניהם של אברהם ויצחק
לא נמשכו בכל יוצאי
חלציהם, שהרי אברהם
יצא ממנו ישמעאל ויצחק
יצא ממנו עשו. משא"כ
יעקב (אשר שופרי' מעין
שופרי' דאדם הראשון . .
שכל הנשמות היו כלולות
בנשמת אדם הראשון)
מתנו שלימה: וכן נשיאי
ישראל, עניניהם נמשכים
בכל אנשי דורם.

וכשם שבנוגע אנשי
דורם, ההמשכה נוגעת
בכל עניניהם ועד לעצם
מציאותם כנ"ל, כן מצד
הנשיאים, כל עניניהם
(בתור נשיאים) גם הנעלים
ביותר, פועלים על אנשי
דורם... (ראה תניא פמ"ד
(אשר גם במדרגת משה
אשר מי הוא זה כו'
אשר ערב לבו): אפס
קצחו ומשך מנהו מרב
טובו ואורו מאיר לכללות
ישראל.

מבית המלכות

מכתב נדיר ששלח כ"ק אדמו"ר
להגריי אפרתי ומתפרסם בזה לראשונה

בקשר עם יום הגדול והקדוש, יום ההילולא ג' תמוז, הננו מפרסמים בזה לראשונה תצלום ממכתבו של כ"ק אדמו"ר להרה"ג יוסף יקותיאל שי' אפרתי, ראש 'ביהמ"ד גבוה בהתיישבות החקלאית' וממנהלי מערכות הכשרות בארץ.

המכתב הנו משנת תשכ"א, ובא כמענה על שילוחו את ספרו של אביו, הרה"ג שמעון אפרתי ע"ה, "מגיאת ההריגה" - "בירורים לאור ההלכה של שאלות שנתעוררו בתקופת השואה ובעקבותיה בגיאת ההריגה של גולת פולין ותיאור מחירי מחייהם ומותם של קדושינו הי"ד", שיצא לאור בשלהי החורף דאז שנה.

בין הדברים מזכיר כ"ק אדמו"ר את העובדה כי הגריי אפרתי למד בתקופה הנ"ל ב'שיבת הערב' המפורסמת שארגנו צאגו"ח בירושלים, ונוהלה ע"י הרה"ח ר' נפתלי הכהן שי' רוט.

פענוח המכתב:

ב"ה, כ' תמוז תשכ"א

ברוקלין

האברך יוסף יקותיאל שי'

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת ספר שו"ת מגיאת ההריגה ששלחת ותודה, כן נעם לי לקבל הידיעה מהרה"ג ור"ח אי"א בעל מרץ מוה' נתפלי שי' הכהן אודות לימודך בשיבת הערב.

ויהי רצון אשר תוסיף בהתמדה ושקידה בלימוד תורתנו תורת חיים וגם על החברים שי' שלך תשפיע בזה.

ויהי' הלימוד כהוראת חכמינו ז"ל לימוד המביא לידי מעשה קיום המצות בהידור.

בברכה לתלמוד תורה ביראת שמים

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

(נראה שחתימה זו היא בכתיב כ"ק אדמו"ר בעצמו).

גליון זה נדפס
לחיוזק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע
בקשר עם יום ההילולא
ג' תמוז
ולזכות
אלפי שלוחי אדונו
העוסקים
בהפצת המעיינות
במסירה ונתינה
שיזכו לקבל
פני משיח צדקנו
במהרה בימינו ממש

לזכות
מרת אהובה
בת איידל גולדא תחי'
לשנת הצלחה רבה
ומופלגה בגשמיות
וברוחניות
בקשר עם
יום הולדתה ל' סיון

לעילוי נשמת
הרה"ח
ר' יעקב שלמה
בן הרה"ח
ר' חיים דוד
ע"ה
וילהלם
נלב"ע ביום רביעי
ל' סיון ה'תשנ"ב
תנצב"ה
נדפס ע"י
בני משפחתו שיחיו

מ'דארף צוריק אראפבריינגען דעם רבי'ן

בערב יו"ד שבט תשי"א, יום ההילולא הראשון של כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע, שלח כ"ק אדמו"ר מכתב להרה"ח ר' אברהם פאריז ע"ה.

בשולי המכתב הוסיף כ"ק אדמו"ר בכתיב:

ר' אברהם, מ'דארף

צוריק אראפבריינגען

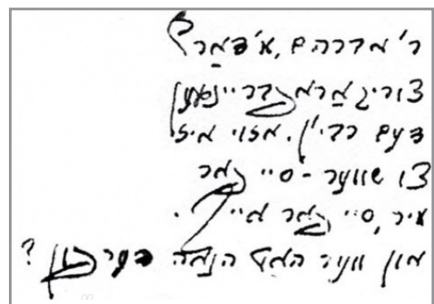
דעם רבי'ן. אזוי איז

צו שווער - סיי פאר

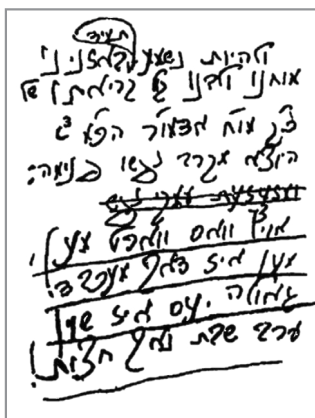
מיר, סיי פאר אייך.

און ווער האט הנאה דערפון?

(- ר' אברהם, צריכים 'להוריד' את הרבי בחזרה. כך זה קשה - הן עבורי, הן עבורכם. ולמי יש הנאה מכך?).

אויף וואס ווארט מען? על מה מחכים?

לפנינו הוספה בגוכתי"ק כ"ק אדמו"ר על מכתב כללי-פרטי שנשלח בסמיכות לחג השבועות ה'ש"ת.

פענוח הכתיב:

ולחיות נשמע תמיד באזנינו מוחנו ולבנו קול קריאתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ היוצא מקרב לבבו פנימה: ומזעזעת עמקי נפש אויף וואס ווארט מען, מען איז דאך מעכב די גאולה. עס איז שוין ערב שבת נאך חצות! (- על מה מחכים, הרי מעכבים את הגאולה. כבר ערב שבת אחר חצות!).

